EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 132, 1 Kasım '95,

Gelişmeler ve görevler

Son haftaların iki önemli olayı, yüzbinlerce işçinin grev hareketi ile ağırlaşan hükümet kriziydi. İşçilerin grevi Türk-İş yönetiminin kaba ihanetiyle bitirildi. Hükümet krizi ise bozulan koalisyonun yeniden kurulması ve erken seçim kararıyla birlikte yeni bir biçim kazandı. İşçi hareketi cephesindeki ve rejim cephesindeki bu iki gelişmenin anlamını ve sonuçlarını daha yakından görelim.

Sınıf hareketi cephesinde yenilgi öğretmen

Türk-İş'in hain yöneticileri nihayet kendilerinden bekleneni yaptılar. 400 bine yakın işçinin haftalardır süren grevini yeni bir satış sözleşmesiyle sona erdirdiler. Böylece tescilli sermaye uşakları olduklarını birkez daha kanıtladılar.

7 Ekim'de yapmayarak erteledikleri Ankara mitingini 15 Ekim'de yapmak zorunda kaldılar. Gerçekte onların yaptığı tabandan gelen basınç karşısında bir kararı açıklamaktan ibaretti. Eylemi güçlü ve başarılı kılmak için hiçbir ciddi ve somut hazırlığa girişmediler. Zira onlar tehditlerin ve polis-jandarma barikatlarının bu kararı nasılsa fiilen işlemez kılacağını sanıyorlardı. Sandıkları gibi olmadı. Tüm engellemelere rağmen onbinlerce işçi Ankara'ya ulaşmayı başardı. Önlerine kurulmuş sayısız barikatı aşarak yaptılar işçiler bunu. Kızılay meydanına "Barikatları Aştık, Ankara'ya Ulaştık!" coşkulu sloganlarıyla girdiler. Bunda tüm devrimci güçlerin ve sendika hareketi bünyesindeki ilerici öğelerin de önemli bir rolü oldu. 15 Ekim'de Ankara'nın havası 5 Ağustos'dan hayli farklıydı. Bazı sendikaların tepesine çöreklenmiş faşist güruh ile onların denetimindeki geri işçi kitlesi bu kez yoktu. Daha çok İstanbul, İzmit ve Zonguldak gibi sanayi kentlerinden gelmiş coşkulu, kararlı ve devrimci politizasyona açık onbinlerce işçi vardı başkentte.

Fakat tam da 400 bine yakın işçinin grev hareketine yeni bir soluk kazandıracak olan 15 Ekim eylemidir ki, hain bürokratları bu işin artık şakası olmadığı düşüncesine, bu nedenle de grevi bir an önce bitirme girişimine yöneltti. Onlar hareketin militanlaşamakta ve kendi denetimlerini kıracak yeni bir inisiyatifin şekillenmekte olduğunu gördüler ve fazlasıyla telaşlandılar.

MHP'nin denetimindeki bazı faşist sendika yönetimleri grev hareketini zaten arkadan hançerlemişlerdi. Ayrı sözleşmeler imzalamışlar, ya da imzalamak üzereydiler. Türk-İş yönetimi grev harektini bölen bu ihanete gerekli tepkiyi göstermek bir yana, tersine bunu grev hareketini çözmenin ve teslimiyete razı etmenin bir olanağı olarak değerlendirdi. Ardından, grev hareketinin de yarattığı basınçla güven oyu alamayarak düşmüş bir hükümetin aldığı grev erteleme kararlarına boyun eydiler. Önceki karalarını çiğneyerek, grevleri ertelenmiş işçileri işbaşı yapmaya çağırdılar. Bundan birkaç gün sonra ise, satış sözleşmesini imzalayarak yüzbinlerce işçiye ihanetin son adımını attılar. Devlet ve sermaye de böylece rahat bir nefes almış oldu.

400 bin işçinin bir ayı aşkın bir süre devam eden grevi, birkez daha sınıf hareketinin gücünü ve bugünkü zayıflıklarını birarada sergiledi. Türkiye tarihinin bu en geniş çaplı grevi, işçi sınıfının üretim içindeki yerinden kaynaklanan kendine özgü ağırlığını ortaya koymanın ötesinde, saflarındaki mücadele isteğini ve direnme kapasitesini de somut olarak göstermiştir. Son ikibuçuk ayda iki kez Türkiye'nin dört bir yanından yüzbinlerce işçi direnme isteği

ve hak elde etme kararlılığı ile başkente akmıştır. Bu olgu bile kendi başına çok şey anlatmaya yetmektedir.

Fakat aynı direnme süreci, işçi sınıfının düzenin ve sermayenin hizmetindeki sendika bürokrasisinin denetimini bugün için henüz aşamadığını da ortaya koymuştur. Kuşkusuz uzayan eylem süreci aynı zamanda bu denetimin aşınması süreci olarak da işliyordu. Türk-İş yönetimi bunun farkında olduğu içindir ki, eylemin gitgide siyasallaştığı ve militanlaştığı bir evrede, üstelik hükümetin en güçsüz olduğu bir anda, grevlere son verme yoluna gitti.

Bir ayı aşkın bir süre boyunca tüm toplumun gündemini işgal eden yüzbinlerce işçinin grev hareketi, imzalanan sözleşme üzerinden bakıldığında açık bir yenilgiyle sonuçlanmıştır.

Ama bu sonuç, eylem sürecinin sınıf hareketine sağladığı bir dizi kazanımın önemini de hiç bir biçimde karartmamalıdır. 400 bin işçinin haftalar boyu süren eylemi işçilere önemli dersler ve deneyimler bırakmıştır. Birlik halinde direnmeden doğan muazzam güçlerini onlara birkez daha gösterdi, ortak eylemin heyecanını sınıfın geniş katmanlarına yaydı. İşçiler görünürde dost, gerçekte düşman olan güçleri eylem süresince daha yakından tanıdılar. Düzen partilerinin iki yüzlü manevralarını, satılmış düzen medyasının yalana dayalı işçi düşmanı propagandasını ve en önemlisi, düzenin kolluk kuvvetlerinin kendilerini hedef alan tehdit ve zorbalıklarını yaşayarak gördüler.

Aynı deneyimi sendika bürokrasisi ile ilgili yaşadılar. 5 Ağustos'ta şovenizme bayraktarlık yapan faşist sendika yönetimlerinin toplu bir grev hareketini nasıl da arkadan hançerlediğini pratikte gördüler. Aynı şekilde, tabandaki öfke birikimi ve mücadele isteğinin önünde duramayarak grev ve eylem kararları alan hain Türk-İş yönetimin samimi olmadığı da birkez daha görüldü. Onlar eylem sürecini sermayenin saldırısını geriletecek ve işçi taleplerini koparıp alacak bir doğrultuda değil, fakat direnme gücünü çeşitli manevralarla adım adım kırarak, işçileri sermayenin ve IMF'nin dayatmalarına razı etmek doğrultusunda kullandılar. İşçiler bunu da birkez daha yaşayarak gördüler.

Elbetteki tüm bu yaşadıkları işçiler için açık ve netleşmiş bir bilincin ifadesi değildir henüz. Pratikte yaşamak ile yaşadıklarını bilince çıkarmak süreçleri, birbirine bağlı olmakla birlikte aynı şey değildirler. Dolayısıyla yüzbinlerce işçinin aylardır yaşadıklarını sınıf hareketi saflarında bilince çıkarmak önümüzdeki en acil görevlerden biridir. Bu görevin kendi içindeki önemi yeterince açıktır. Fakat bunu acil ve can alıcı kılan bir başka güncel neden daha var. Haftalar boyu süren bir büyük grev hareketinin bu kadar kolay satışa getirilmesi karşısındaki çaresizlik, işçilerde öfkeyle birlikte bir umutsuzluğa da neden olabilir, ki bunun belirtileri şimdiden vardır. Yaşadıklarının açık bir bilince dönüştürülmesi ve satış sözleşmesine duyulan öfkenin yeni mücadele kanallarına yöneltilmesi için sistematik bir siyasal çalışma bu nedenle de ayrı bir önem taşımaktadır.

Yaşadığımız dönemin devrimci siyasal çalışmasında son birkaç ayın eylemlik sürecinin dersleri ile grev hareketinin açığa çıkardığı gerçekler özel bir yer tutmak durumundadır. Sermayenin hizmetindeki tüm güçler; MGK'dan hükümete, düzen partilerinden sermaye medyasına, sendika ağalarından işçilere karşı dişlerini gitgide daha açık gösteren polis ve orduya kadar, tüm bu düzen kuvvetleri, büyük grevin olayların ışığında etkili bir teşhirin konusu olabilmelidirler. Onların tümü de grev hareketi boyunca işçilerle karşıkarşıya geldiler ve düşman yüzlerini gösterdiler. Öte yandan sendika bürokrasisinin büyük greve ihanetine duyulan öfke, sendika tabanında devrimci sınıf sendikacılığı ilkelerine dayalı bir sendikal muhalefet hareketi geliştirmenin önemli bir olanağı olarak kullanılmalıdır.

İşçileri düşük ücret zammına mecbur etmenin ardından, şimdi gündemde yeni saldırılar vardır. Erken seçimin hemen ardından açılacak yeni bir ekonomik saldırı paketi ile özelleştirme saldırısına yeni bir hız kazandırılması, bunun iki önemli

alanıdır. İşçilerin ve emekçilerin geniş kesimlerini buna karşı uyarmak ve harekete geçirmek, bugünün en önemli siyasal görevlerindendir. Seçim çalışmalarının güncel yönü bu çerçevede ele alınmalıdır. Seçim döneminde yoğunlaşacak politik atmosfer, grev hareketinin derslerini ve deneyimlerini işçi sınıfının geniş kesimlerine yaymak için bir fırsat olarak kullanılmalıdır.

Rejim cephesinde erken seçim

Azınlık hükümeti denemesi boşa çıkar çıkmaz, eski koalisyonun hiç birşey olmamışcasına yeniden kurulabilmesi, burjuva siyaset yaşamındaki ilkesizliğin ve aşırı çürümüşlüğün yeni bir kanıtını sundu kitlelere. Burjuva siyasetinin kendine göre ilkeleri ve politikları olan partilerle değil, fakat parti yaftası taşıyan bazı çıkar şebekeleri tarafından yürütüldüğü bir kere daha ibretle görüldü.

Yeni hükümetin kurulma çalışmalarına erken seçim kararı eşlik etti. Türkiye bir süredir zaten bir erken seçim atmosferi içine girmiş durumdaydı. Fakat erken seçimin neye ve nasıl bir çare olacağı konusunda bir açıklık olmadığı içindir ki belirsizlik sürüyordu. Belirsizlik mevcut hükümet partilerinin bu işi artık götüremeyecek kadar yıpranmış olmaları, fakat onlardan nöbeti devralacak güce ve itibara sahip bir düzen içi muhalefetin olmamasından doğuyordu.

Bugün belli başlı düzen partileri %10'larda dolaşan, en fazla %20'ye varabilen bir oy potansiyeline sahiptirler. Bu genel güçsüzlük ve aşırı oy bölünmesi bugünkü koşullarda yalnızca Refah Partisi'ne yarıyor. Refah Partisi ise bu aşamada burjuvazi için hükümet planında henüz bir tercih konusu değildir. Dolayısıyla yeni bir seçim parlamentonun bugünkü yapısında önemli değişmeler getirmeyecektir.

Buna rağmen bir erken seçim tekelci burjuvazi için gitgide büyüyen bir ihtiyaç haline gelmiştir. Bunun bir nedeni elbette düzenin bu sayede aşırı yıpranmış bir parlamentonun yükünden kurtulacak olmasıdır. Fakat daha acil ve güncel olan bir öteki nedeni ise, ekonomik bunalımın biriktirdiği yüklerin yeniden işçi sınıfına ve emekçilere fatura edecek koşullara bir an önce ulaşma kaygısıdır. Gündemde seçim baskısının olduğu koşullarda bunun kolay olmayacağı bilinmekte, bu baskının bir an önce ortadan kalkması istenmektedir. Seçimlerin gecikmesi bu saldırının bekletilmesini gerektirecektir. Bu ise, uzayan bir seçim ekonomisinin de etkisiyle, mevcut problemlere yeni boyutlar ekleyecektir.

Herşeyi ile yangından mal kaçırırcasına hazırlanan yeni seçim yasasının anayasaya aykırılık gerekçesiyle iptal girişimleri de olmakla birlikte, şu an fiilen bir seçim takvimi başlatılmış bulunmaktadır. 24 Aralık'ta yapılması planlanan bu erken genel seçimin kendine özgü bazı yönleri özetle şöyle sıralanabilir.

Birincisi, yukarıda da ifade edildiği gibi, sermaye düzeni 24 Aralık erken seçimini siyasal istikrarsızlığı hiç değilse hafifletecek bir parlamento yapısına ulaşmak umuduyla değil, fakat uygulamaya koyacağı yeni saldırı tedbirlerinin önünü tıkayan seçim baskısını bir an önce ortadan kaldırmak için gidiyor. Türkiye'de burjuva parlamenter sistemin siyasal irade ve yönetim yönünden tümüyle işlevsizleştiğinin bundan daha açık bir kanıtı ne olabilir ki?

İkincisi, bu seçimde, bir ölçüde RP hariç, tüm sermaye partileri birbirlerinden farklı herhangi birşey söyleyebilecek durumda değiller. Zira son dört yılın politika ve uygulamaları düzen partilerini tüm temel konularda aynı çizgide eşitlemiştir. Öylesine ki, içlerinden birinin ötekilerden farklı bir iddia ve çözüm önerisi ile ortaya çıkmasının kitleler nezdinde ciddi bir inandırıcılığı kalmamıştır. En iddialı gözükenlerden bir Ecevit bile farklı politik çözümleriyle değil, fakat medya tarafından sürekli cilalanan "dürüstlük" imajı üzerinden kendini pazarlamaktadır. Dört yıl önceki 20 Ekim erken genel seçimlerinde, örneğin DYP ile SHP, o zamanın hükümet partisi ANAP'a karşı hiç değilse sahte bir demokratikleşme vaadinde bulunabilmişler ve doğrusu kitleleri de buna bir parça

inandırabilmişlerdi. Oysa dört yıllık koalisyon, sosyal demokratlar da içinde, tüm düzen partilerinin tamamiyle özel savaşın ve başta İMF olmak üzere, emperyalist finans kuruluşlarının hizmetinde olduğunu apaçık gösterdi. Bu durumda düzen partileri bir yandan aldatıcı, içi boş "imaj"lara dayanarak, öte yandan birbirlerini kirli çamaşırlarını (çalıp çırpmalarını) kullanarak çekişecekler. Kuşkusuz meydanlarda "siyaset" de yapacaklar. Fakat bu farklılaştıkları değil, tersine üzerinde birleştikleri, tam bir "Milli Mütabakat" sağladıkları konularda olacak. Örneğin, şovenizmi körüklemede ve kirli savaşı savunmada birbirleriyle yarışacaklar.

Üçüncüsü, bu seçim Kürt halkının büyük ölçüde dışlandığı bir seçim olacak. Gerek sürmekte olan savaş durumu, gerek kirli savaş aygıtının ve korucu çetelerinin seçim sandıkları üzerindeki tam denetimi, gerek göç ettirilmiş milyonlarca insanın yeni yerleşim yerlerinde seçmen kütüklerine kaydedilmemiş olması ve nihayet Kürdistan'ın amansız kış koşulları nedeniyle bu böyle olacak.

Dördüncüsü, bu seçim kontr-gerillacıların, katliamlar yapmakla ünlü siyasi polis şeflerinin, devlet terörünün simgesi valilerin, emniyet müdürlerinin, Ünal Erkanların, Necdet Menzirlerin, Hayri Kozakçıoğlularının, Nusret Demiralların, Mehmet Ağarların, Naci Parmaksızların, özetle, sicilli katillerin ve işkencecilerin katıldığı ve yarıştığı bir seçim olacak. Bunlar görevlerinden istifa ettiler ve çoğu DYP ya da MHP listelerinde en ön sıralarda yer alarak parlamentoya doluşacaklar. Böylece Tansu Çiller gibi ABD vatandaşı arsa spekülatörlerinden Cavit Çağlar ve Mehmet Ali Yılmaz gibi hırsız ve dolandırıcı holding patronlarından sonra, işkencecilerden ve katillerden oluşan bir devlet temsilcileri güruhu da bizzat parlamenter sıfatı kazanacaktır. Kan emicilerle kan dökücüler TBMM çatısı altında sözde "Milli İrade"nin temsileri olarak buluşacaklar. Bu olgu rejimin yaşadığı aşırı çürüme ve kokuşmanın yeni bir kanıtı olduğu kadar, yetmiş yıllık cumhuriyetin gelinen yerde artık her açıdan bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüştüğünün de yeni bir göstergesi olmaktadır.

Bu tabloda halihazırda hain sendika bürokratları ile Alevi kimliği üzerinden politika yapan ağalar eksik görünmektedir ki, önümüzdeki günlerde onlar da çeşitli parti listelerinde boy göstermeye başlacaklardır elbette. İşçi ve Alevi oyları düzen partilerine peşkeş çekmek karşılığında.

24 Aralık seçimlerinin bu ana özellikleri, seçim dönemindeki devrimci teşhir ve propagandanın bazı temel unsurlarına da açıklık getirmektedir. Seçimin hemen ardından uygulanmak üzere hazırlanan yeni saldırı, düzen partilerinin politika ve çözümden yoksun birer çıkar şebekesi oldukları gerçeği, kirli savaşın hedefi durumundaki Kürt halkının seçim hakkından fiilen yoksun bırakılması olgusu ve nihayet devlet terörünün simgeleri haline gelmiş işkenceci ve katiller güruhu, tüm bunlar birarada, yoğun ve kapsamlı bir teşhirin konusu olmalıdırlar. Bunlardan sonuncusu özellikle öne çıkarılmalıdır. Seçim atmosferi içinde bu adaylar şahsında devletin etkili bir teşhiri yapılabilmelidir.

Seçim dönemlerinde yığınlar temel sorunlar karşısında önerilen temel çözümlere, bunun ifadesi politika ve programlara bakmak eyilimindedirler. Gerçek siyasal parti ya da akımlar da kitlelerin karşısına bu kimlikle çıkarlar. Seçim dönemi siyasal çalışması bu gerçeği gözetmek ve temel almak durumundadır. Bugünkü çürümüş ve çözümsüz sermaye düzeninin gerçek alternatifi devrim ve sosyalizmdir. Düzenin ve devletin teşhiri açık bir devrim ve sosyalizm propagandasıyla birleşmek durumundadır.

Devrim cephesinin seçimler karşısındaki tutumu ve seçimlere somut katılım tarzı ne olursa olsun, sermaye devletinin ve düzenin cepheden teşhiri ile devrimin ve sosyalizmin bir çıkış ve çözüm yolu olarak gösterilmesi ve propaganda edilmesi, seçim çalışmasının ana ekseni olmak durumundadır. Her türlü güncel sorun, istem ve slogan bu temel platform üzerinden formüle edilmeli, bu perspektif içinde anlamını bulmalıdır.

EKİM

Onbinlerce işçi polis-asker barikatlarını aşarak başkente ulaştı

Zoru zor bozdu

Türk-İş'in 15 Ekim Ankara mitingi tüm engellemelere rağmen coşkulu bir havada, kitlesel bir şekilde gerçekleştirildi. Mitinge katılımı olabildiğince sınırlamak için işçi otobüslerini Ankara'ya sokmamakta kararlı olan devlet güçleri, işçilerin militan, uzlaşmaz tavırları karşısında istediklerini gerçekleştiremedi.

Gözdağı verilmek üzere otobüslerden indirilen işçiler, bulundukları yerleri eylem alanına çevirdiler. Pek çok barikatta yolu kesilen işçiler yürüyüş kolları oluşturup barikatları zorlayarak yolları kestiler. Öbek öbek toplandıkları yerlerde öfkeyle sloganlar atarak, coşkuyla halaylar çekerek, devlet terörünü protesto ettiler. Barikatlar kaldırılmayınca polisle/jandarmayla çatışmaya girdiler. Devletin kolluk güçleri taşlarla kovalandı. Göğüs göğüse gelindiği yerde de yumruk ve tekmelerle püskürtüldü sınıf düşmanı. Elinde silahlarla kaçışan polis sürüleri Gazi görüntüleri veriyordu.

Alana girişte de benzer bir militanlık sergilendi. Divriğ maden işçileri ve GİMİS gibi kimi kortejler, alan girişinde üst araması yapmak üzere kurulan polis barikatlarını yararak geçtiler. Üstlerini aratmadılar. Miting öncesinde bu yaşananlar, mitingin havasını coşku, kararlılık yönünde değiştirdi. İşçi kitleleri, devletin zorba-faşist karakterini kendi öz deneyimleriyle bir kez daha yaşayıp gördüler.

Sermaye hükümetine ve uygulamalarına duyulan öfke, onbinlerce kamu işçisinin Türkiye'nin ve Kürdistan'ın bir çok yerinden Ankara'ya akmasına neden oldu. Hain sendika bürokratı B.Meral'in sermaye devletiyle pespaye bir anlaşmaya her an imza koyma ihtimali olmasına rağmen işçiler kararlıydılar. Engelleri aşarak Kızılay Meydam'nı doldurdular. Tabandan gelen eylem isteği, Türk-İş'in ikircikli-güvenilmez tutumunu, burjuva medyanın yalanlarını, devletin en üst katlarından gelen tehditleri ve fiili devlet saldırılarını göğüsleyip aşma olanağını sağladı. Sonuçta sınıf hareketi tüm smırlılıklarına rağmen '80 sonrasının kitlesel, militan eylemlerinden birini daha gerçekleştirdi.

İşçi kitlelerinin Kızılay Meydanı'na taşıdığı öfke, kararlılık ve mücadele ruhu B.Meral ve Türk-İş bürokratlarına işçilerin suyundan gitmekten başka çağre bırakmadı. Bürokrasi-ihanet-uşaklık çarkları içerisinde bir dişli olan B.Meral hükümet karşıtı hamasi nutuklarla işçilerin yükselttikleri coşkudan kendisine pay çıkarmaya çalıştı. Türk-İş bürokratları bu öfke seli karşısında bir kez daha gerçek yüzlerini saklamak ve hedef saptırmak için tüm hünerlerini ortaya döktü. Her zamanki oyun tekrarlandı. Sendika bürokratlarının hükümete tepkiyle sınırlı sloganlara genellik kazandırabilmeleri ne kadar doğruysa, işçilerin devlet güçleri karşısında sergiledikleri açık düzen karşıtı direniş çizgisi de bu geri sendikalist cendereyi aşmaya yönelik ciddi bir potansiyel biriktirdikleri de o denli açıktır.

EKİM'ci komünistlerin alanda yaptıkları kuşlamalar ve dağıttıkları bildiriler yoğun bir ilgi topladı. BSP, TSİP türünden reformist grupların dışında devrimci grupların alanda yazılı propaganda malzemeleriyle işçi kitlelerine seslenmemeleri, komünistlerin bu faaliyetine özel bir ilgi ve anlam kazandırdı.

B.Meral konuşurken yükseltiğimiz "Kahrolsun Sendika Ağaları!" sloganına işçilerden ve özellikle reformistlerden önce tepki geldi. Sloganımızı haykırmayı sürdürdük. Bunu bizi çevreleyen kortejlerdeki işçilerle (müdahale edenler başta olmak üzere) diyalogla birleştirdik. Belli bir süre sonra birlikte slogan atmaya başladık. Pek çok işçi sloganlarımıza katıldı. Bizi merak edenler, soranlar, tanışmak isteyenler çıktı, bizi ısrarla halaya çağırdılar. Miting sonuçlandığında, sıcak bir çemberle kuşatılmış durumdaydık.

Devletin ve ihanetçi sendika bürokratlarının tüm çabalarına rağmen, 5 Ağustos'tan farklı olarak, mitinge şovenist hava egemen kılınamadı. Tersine „Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganı yer yer gür atılarak egemen kılınmak istenen şoven havanın önüne geçti. Bunda devrimcilerin ve komünistlerin yol gösterici tavır ve sloganları belirleyici oldu. Mitinge tescilli faşistlerin denetimindeki sendikaların katılmaması bir öteki etkendi.

Devrimcilerin ve komünistlerin eyleme katılımı 5 Ağustos'tan farklı değildi. Komünistler belli bir güç ve yönelimle alandaydılar. Diğer bazı devrimci çevreler de alanda yerini aldılar. İşçiler, komünistlerin alana soktukları propaganda materyallerinden, güncelleştirilmiş komünist sloganlarından ve pratik konumlanışlarından etkilendiler. Komünistleri merak edip bağ kurmak isteyen; birlikte coşkulu halaylar çeken, „şu sloganı da atın" deyip birlikte slogan atan, adreslerini verip evlerine davet eden işçiler, müdahalemizin etkisini gösteren bir veri oldu.

15 Ekim Kızılay işçi mitingi sınıf hareketinin devrimci çalışmaya sunduğu olanak ve dinamikleri açıkça gözler önüne sermiştir. İşçiler, devletin zoruna karşı militan bir karşı koyuş gerçekleştirerek devrimci politizasyona her zamankinden daha açık olduklarını gösterdiler. Tam da bu noktada komünistlerin yüklenecekleri alanlar belirlidir: *Militan olduğu kadar devrimci, politik bir sınıf hareketi için ileri!*

Polis-Asker Barikatı Aşıldı, Sıra İhanet Barikatında!

İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!

Ankara'nın coşkusu İstanbul'a taşındı

17 Ekim memur eylemine Anadolu yakasında 5 bin civarında coşkulu bir işçi-memur kitlesi katıldı. Ankara barikatlarında düzen güçleri karşısındaki direnişte kazanılan motivasyon İstanbul'a taşındı. Sermaye düzenine duyulan öfke "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Kahrolsun Sermaye Partileri", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" gibi ileri sloganlarla dışa vuruldu.

Yol işçileri, komünistlerin imzasız bir pankartını taşıdılar, sloganlarını birlikte haykırarak yer yer alana hakim kıldılar. İki gün öncesinin öfkesinden hiç birşey kaybetmemişlerdi. Yaralı arkadaşları vardı, şube başkanları gözaltından yeni serbest bırakılmıştı. 20 otobüs dolusu işçi, devletin kolluk güçleriyle çarpışmış, fakat mitinge katılamamıştı. Mitinge Yol-İş dışında Tüm Haber-Sen, Demiryol-İş ve BTS'de kitlesel olarak geldiler.

Kitle,Grup Yorum'un konseri sırasında eylem komitesinin, Buca katliamını ve cezaevlerindeki baskıları lanetleyen pankartı kapatmak için yaptığı müdahaleyi, tepkiyle karşıladı. Sloganlar ve alkışlarla, pankartın açılmasına destek sundular.

Komünistlerin imzasız pankartı, işçilerin talebi ve ısrarıyla grev çadırına asılmak üzere destek olarak grevcilere bırakıldı.

İstanbul yakasındaki yürüyüş ve miting gene coşkulu bir havada geçti. Çoşku, politik katılım ve mücadele isteği bu eylemde de hissedilir biçimde öne çıktı. Anadolu yakasındaki eylemden farklı olarak eyleme işçi katılımı bu kez yoktu. Kitleselliği ve politik sloganlara katılımıyla en fazla dikkati çeken kortej Tüm Sağlık-Sen korteji idi.

Herhangi ciddi bir ön hazırlık olmaksızın gerçekleştirilmesine rağmen eylemin kitleselliği ve hareketliliği, Ankara eyleminin coşkusunun İstanbul sokaklarına taşınmasının memurlara yansıyan etkisini gözler önüne serdi.

Her iki yürüyüş ve mitingde komünistlerin yaptıkları yazılı propaganda faaliyeti ayrıca dikkati çeken bir unsurdu.

Memurlardan ve işçilerden sonra

Başkentte binlerce öğrenci

20 Ekim, işçilerden ve kamu emekçilerinden sonra öğrencilerin de alanlara çıktığı, Kızılay'da sokağa döküldüğü gün oldu.

Burjuvazinin tüm emekçilere cepheden saldırısı, özelleştirme politikalarının eğitime de yansıması sonucu har(aç)lara yapılan %350'lik zam, öğrencilerin büyük tepkisine yolaçtı. Her üniversite kendi bünyesinde, özelde har(aç)lara yapılan bu zamları, genelde ise tüm özelleştirme polikalarını protesto eden eylemlikler düzenledi. Ancak bu eylemliklerin kendi kampüslerine hapsolduğu bir durumda, yapılan eylemlerin öğrenci hareketini ileriye sıçratması pek olanaklı değildi. Öğrenci hareketinde bir sıçrama yaratabilecek merkezi, kitlesel bir eyleme ihtiyaç olduğu herkesin kabulüydü.

Ankara öğrenci koordinasyonu tarafından örgütlenen eylem, öğlen saatlerinde YKM'nin önünde başladı. Diğer illerden gelen öğrencilerin garda, terminalde gözaltına alınmalarına rağmen, alanda 2500-3000 liseli ve üniversiteli öğrenci vardı. Biz de EGK olarak eylem alanındaydık. Basın açıklamasının okunmasıyla eylem başladı. Basın açıklaması sırasında "Paralı Eğitime Hayır!", "Sermaye Defol, Üniversiteler Bizimdir!", "Ferman Devletinse, Üniversiteler Bizimdir!" sloganları yükseltildi. Daha sonra koordinasyondan altı arkadaş, yanlarında Eğitim-Sen temsilcileriyle birlikte imzaları meclise götürdüler. Eylemden önce toplanan imzaların tüm öğrencilerin yürüyüşüyle meclise götürülmesi karara bağlanmıştı. Ancak koordinasyonun bu kararı hiçe sayması eylemin olumsuzluklarından biriydi.

Toplam 250 bin imzanın meclise götürülmesinden sonra devrimci marşlar söyledik. Atılan politik sloganların koordinasyon tarafından engellenmeye çalışılması, eylemin bir başka olumsuzluğuydu. Liseli arkadaşların tüm engellemelere rağmen militan çıkışlar yapmaları dikkate değerdi. Paralı eğitim sorununun diğer toplumsal sorunlarla bağlantılı olduğu bilinciyle sürekli sosyalizmi öne çıkaran ve kirli savaşın teşhirine yönen sloganlarda ısrar ettiler. Eylem sırasında atılan "Savaşa Değil, Eğitime Bütçe!", "Savaşa Gitme, Kardeş Kanı Dökme!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Özgürlük, Devrim, Sosyalizm!" sloganları eyleme bir başka anlam ve dinamizm kazandırdı.

İmzaları meclise götürdükten sonra dönen arkadaşlar "Kamer Genç'e imzaları ilettik. Bizim sorunlarımızla ilgilenecekmiş!" şeklindeki açıklamalarından sonra eylemin bittiğini duyurdular. Ancak yaklaşık 1000 eylemciyle birlikte Ziya Gökalp caddesinde yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Özgürlük, Devrim, Sosyalizm!" sloganlarını attık. Polisin müdahalesine taşlarla karşılık verdik.

Gençlik bugünü insanca ve onurluca yaşamak ve geleceği güvence altına almak istiyorsa, kurulu düzenin karşısına dikilmek, mücadele etmek, kaderini işçi sınıfının kaderi ile birleştirmek zorundadır.

Ankara EGK'nın 20 Ekim eylemine çağrı bildirisinden...

Çok değil; daha birkaç hafta önce, 21 Eylül'de cezaevlerinden birinde, Buca'da saldırdı sermayenin faşist köpek sürüleri. Komünist ve devrimci tutsaklar, kan ve can bedeline direndiler. Buca direnişçilerinin onurlu sloganları dalga dalga yayıldı; Ankara'ya ulaştı. 15 Ekim Kızılay mitingine gelen işçilerin yolları, terminallerde, ıssız dağbaşlarında kesildi. Geri dönmeye zorlandılar. Ankara girişinde copla, kurşunla engellenmeye çalışıldı işçiler. Taşla, sopayla direnmek oldu işçilerin yanıtı. (...)

Sermayenin saldırıları sadece birilerine yönelik değil, topyekündür. Ezilen ve sömürülen hiç kimse, hiç bir kesim bu saldırılardan muaf değildir. Yaşadığı ekonomik ve siyasal krizin yükünü, emek cephesini oluşturanların sırtına yıkmaya çalışan sermmaye, yeni dönemde yaptığı %600'lere varan har(a)ç zamları ve liseli kardeşlerimize karşı girişilen "katkı payı" saldırısıyla, bizlere, gençlik için ne düşündüğünü bir kez daha gösterdi. Harçlar ve katkı payları, otobüs bileti almak kadar basit bir olay değil. Basit bir ticaret mantığıyla değerlendirilemez.

Öğrenci arkadaş! Bugününü ve geleceğini sermayenin kanlı kirli ellerine bırakma. Harç saldırısına karşı direnebilmek için sınıflarında, anfilerinde örgütlen. Liseli kardeşlerinin mücadelesine aktif ve militan bir destek ver. Sermayeyi yenilgiye uğratabilmek için, özelleştirme saldırısının diğer muhatapları olan eğitim emekçileri ve mekçi velilerle en geniş dayanışmayı oluştur. Devrimci tutsakların, tutuklu ve kayıp ailelerinin, çok yönlü saldırılarla karşı karşıya olan devrimci basının sesine kulak ver. Sesini, işçi sınıfının ve komünistlerin sınıf mücadelesine, devrimci savaş sloganlarına kat.

Paralı Eğitime Hayır! Harç ve Katkı Payı Saldırısına Geçit Yok!

Öğrenci Gençlik 20 Ekim'de Ankara Sokaklarına!

Devrimci ve komünist tutsakların onurlu direnişi sürüyor:

Süresiz açlık grevleri güçleniyor ve kazanımlarla zafere ilerliyor

Buca katliamı ve onunla özdeşleşen barikat direnişinin çaktığı kıvılcımla harlanan direniş ateşi büyüyor. Bundan 40 gün kadar önce 1200 devrimci tutsak ülkenin dört bir yanında bedenlerini süresiz olarak açlığa yatırma kararı almışlar ve direnişe geçmişlerdi. Tutsak yakınları ve çeşitli kitle örgütlerinin de aktif desteğini alan direniş, kamuoyunda yeni yeni yankı yaratmaya başladı.

DHKP-C, MLKP, TKEP/L, TKP(ML), TKP/ML-TİKKO ve EKİM davası tutsakları ile HDÖ, DY, HGK'li bir kısım tutsağın da katıldığı açlık grevlerinin 40. gününe dayandığı günlerde, devlet cephesinden de kısmi de olsa geri adımlar atılmaya, somut kazanımlar elde edilmeye başlandı. Geçtiğimiz hafta sonu Sağmalcılar Cezaevi'nde devrimci ve komünist tutsaklar, tutsak yakınları ile birlikte ÇHD ve İHD'li avukatların da katıldığı bir toplantıda devlet görevlileriyle bir dizi görüşme yaptılar.

Bu görüşmelerde, Ümraniye Cezaevi ile ilgili bazı somut adımların atılması kabul edildi. Buna göre; Adalet Bakanlığı yetkilileri Sağmalcılar'da siyasi tutsakların kaldığı C Blok'un kapasitesi dolana kadar Ümraniye'ye siyasi tutuklu gönderilmesini ve Ümraniye Cezaevi'nin koşullarının iyileştirililerek İstanbul için "Hükümlü Cezaevi" yapılmasını kabul etti. Buna göre Ümraniye'de bulunan devrimci ve komünist tutsakların direnişin bitmesi beklenmeden Sağmalcılar'a sevki yapılacak. Tüm cezaevlerinde sayım ve aramaların gardiyanlarca yapılması ve jandarmanın ancak sınırlı bir şekilde, gözlemci sıfatıyla aramaları izlemesi talebi de kabul edildi. Ancak, sevk ve sürgünlerin durdurulması ile ilgili taleplerde genel olarak anlaşma sağlanamadı. (Örneğin Amasya cezaevindeki tutsakların istedikleri cezaevine sevk edilecekleri bildirilmesine rağmen açlık grevindeki 12 tutsaktan 7'sinin bu talepleri kabul edildi. Ancak aynı cezaevinde yatmakta olan hükümlü, Ekimci tutsağın nakil talebi kabul edilmedi. Bu yoldaş da direniş genelde bitirilse de sevki yapılıncaya kadar açlık grevini sürdüreceğini resmen savcılığa duyurdu. Ayrıca tecrit uygulamasına son verilmesi ve ortak savunma yapma hakkı gözetilerek, aynı davadan yargılanan tutsakların aynı cezaevlerinde kalabilmesi talepleri de kabul edildi. Sürgünlerin geri getirilmesi ve tutsakların yargılandıkları yere en yakın cezaevinde kalmaları konusunda ise tüm cezaevlerini kapsayan somut bir ilerleme sağlanamadı. Bazı cezaevlerinin özgün durumlarını içeren talepleri ise o cezaevlerindeki devrimci tutsaklarla yapılacak görüşmelere bırakıldı.

Açlık grevlerinin 40. gününün arefesinde alman bu sonuçlar, devrimci ve komünist tutsaklar tarafından henüz yeterli görülmedi ve "tüm cezaevlerinde talepler kabul edilene kadar direnişe devam" kararı alındı.

Ümraniye tabutluğundaki açlık grevi burjuva medyanın maksatlı haberlerinin tersine halen devam etmektedir. Tüm öteki cezaevlerinin sorunları çözülünceye kadar devam edeceği de bizzat direnişteki tutsaklar tarafından kamuoyuna açıklanmış bulunuyor. Ümraniye direnişçileri düzen medyasının bu tür haberlerinin kamuoyu desteğini zaafa uğratmak amacına yönelik olduğunu da basın açıklamalarında vurgulamışlardır.

Devletin geri adım atmaya başladığı ve tüm ülkelerdeki cezaevlerinde kazanımların eşitlenme fırsatının yakalndığı bir evreden geçiyoruz. Cezaevlerine yönelik topyekün bir saldırı dalgasının bir karşı direniş ile püskürtülmeye başlandığı bugünkü durumda devrimci ve komünist tutsaklar, elbette direnişlerini en ileri kazanımla sonlandırmak konusunda ısrarlı olacaklardır. Bu sadece kazanımlarını korumak, hak gasplarını geri almak değil, direnişten yeni kazanımlarla çıkmak sonucunu doğuracaktır. Devletin devrimci onura ve kimliğe yönelttiği ağır saldırılar ve devrimci tutsakları kişiliksizleştirerek teslim alma politikasına bundan daha iyi bir yanıt verilemez.

İdeolojik mücadele ve propaganda

Devrimci fikirlerin işçi sınıfına, kitlelere taşınmasının en önemli araçlarından biri propaganda ajitasyondur. Yalnızca devrimci fikirler değil, her türden ideoloji, sürekliliğini ve varlığını bir dizi nesnel faktörün yanısıra, istikrarlı bir propaganda-ajitasyon faaliyetine borçludur. Ne toplumsal yaşam, ne de tek tek insanların kafası bu anlamda boştur. Karşıt ideolojiler arasındaki çatışma, (özünde sınıflar arasındaki çelişkinin bir ürünü olarak), insan düşüncesi ve davranışlarında ve giderek sınıflarda/sınıflar mücadelesinde, propaganda yoluyla ve onun değişik araç ve biçimleriyle hergün yeniden yeniden üretilir. Demek ki, bir komünistin iyi bir propagandist ve ajitatör olması yalnızca bir görev değil, aynı zamanda bir zorunluluktur da. Bu konuda özel bir tarzda donanmak, yeteneklerimizi geliştirmek zorundayız. Bu ihtiyaç yarına ve özel durumlara, özel işlere ve kişilere havale edilemez, ertelenemez.

Komünistler siyasal ve ideolojik mücadeleye, iki alanın özgüllüklerini gözeten, fakat aralarındaki bağı doğru kavrayan bir perspektifle yaklaşırlar. Bu perspektifi gereğince ideolojik mücadele, siyasal mücadele ve hedeflerinden, siyasal araçlardan bağımsız yürütülemez. Bu konuda Türkiye'de de temsilcilerini bulan bir eğilim vardır ki, bunlar sınıflar mücadelesinin pratik görevlerinden, devrimci tarzından (sınıftan) kaçışın bir ifadesi olarak hala yaşama şansı buluyorlar. Bir zamanların, "sınıfın ideolojik öncüsü" olma heveslileri, şimdi daha da gerilere düşerek, ideolojik tartışma klüpleri, dernekleri ya da vakıflarında sınıf mücadelesi verir hale geldiler! Söz konusu eğilim, sınıflar mücadelesinin tüm sorunlarını ideolojik mücadeleyle sınırlayan, ideolojik mücadeleyi siyasal, askeri vb. mücadelelerin önüne çıkaran, mücadele tarihini yalnızca fikirlerin hegemonya kurma savaşına endeksleyen aydınca bir sapınayı ifade etmektedir. İdeolojik mücadele lafzı etrafında, legalizmin, reformizmin, pasifizmin teorisini parlatanlara en doğru yanıt, sınıf mücadelesinin örgütsel-siyasal cephesinde somut başarılar elde edilerek verilebilir/veriliyor da.

Elbette sınıf savaşı aynı zamanda bir fikirler, yani ideolojiler savaşıdır. Ancak Marksizmde ifadesini bulan "devrimci fikirlerin birer silah" olma ödevi, oportünist aydın tutumu değil, devrimci-savaşçı ruhu besleyip donatmak, varolan koşulları değiştirmek için öne sürülmüştür. Bu silah, ancak bir örgütlülük/parti içinde, sınıflar savaşı alanındaki bir devrimci ordu içinde bilenir, gelişir ve güçlenir.

*

İdeolojik mücadelenin/ideolojinin teorik boyutu bu yazının kapsamı dışında kalsa da, bizi bekleyen görevlere dikkat çekmek için bir kaç noktaya değinmekte fayda var.

Marks, ideolojik mücadele alanının temel sorununu en genel ve en özlü biçimde ortaya koymuştur: "Bir toplumda hakim olan düşünceler (ideoloji) o topluma egemen sınıfların düşünceleridir (ideolojisidir)."

Bir komünist için bu tespit, tüm sınıflı toplumlarda egemen sınıflar ve onların sömürü sistemlerinin varlıklarının neden uzun süre devam ettiğini ve sarsılmaz gibi göründüğünü açıkladığı gibi, sömürülen ve ezilen sınıfların kurtuluşunda devrimci fikirlerin önemine, bu konudaki görevlere de ışık tutuyor.

Öyleyse, sınıf devrimcisi bir komünist, her şeyden önce, kapitalist toplumda burjuva ideolojisinin işçi sınıfı başta olmak üzere diğer kesimler ve toplum üzerindeki hegemonyasını kırmaya yönelik bir bilince, reflekse ve programa sahip olmalıdır. Bu ise, egemen burjuva ideolojisini çok iyi tanımak, onun çeşitli siyasi-felsefi görünümler altındaki egemenlik biçimlerine (liberalizm, demokratizm, dinsel gericilik, hümanizm, kadercilik, sendikalizm, reformizm, milliyetçilik, post-modernizm vs.) karşı yeterince donanımlı olmak demektir. Sözkonusu donanım sağlam bir teorik zemine dayanmalı, geçmişin deneyimleriyle zenginleştirilmeli ve pratik müdahaleye, propaganda-ajitasyona uygun bir hale getirilmelidir.

Egemen sınıflar, ideolojilerini-alışkanlıklarını, kendi dünya anlayışlarını, ezilen-sömürülen sınıflara dayatmak için tek bir yöntem kullanmazlar, tek ve saf bir ideolojiye

yaslanmazlar. Burjuva düzeni, eğitmeye, iknaya, yalana, karalamaya, üstünü örtmeye, yanıltmaya, hedef saptırmaya vb. pek çok bilinç bulandırmaya dayanan propaganda araç, yöntem ve kurumları (medya, okullar ve aile) kullandığı gibi, ordu, polis, özel tim, kontr-gerilla, korucu, ispiyoncu, hapishane vs. devreye sokarak korkutmak, ezmek ve kişiliği-bilinci zor yoluyla teslim almak gibi yöntemleri kullanır. Her türden dinsel gericiliği prim vererek beslediği gibi, bilimsel-modern gelişmenin ürünlerini ve öğelerini de kullanır. Hem laikliği hem gericiliği aynı anda oynayabilir. Ezilenlere ahlaklı olmayı vaaz edip, her türden yozluk, insani düşkünlük ve çürümüşlüğün bizzat içinde yaşar. İnsani olan her ihtiyacı, her değeri metalaştırıp çirkef pazarlarında satar, kârına kâr katar. Sömürü düzeninin bekâsı için ulusal ve uluslararası çeşitli kurumlarıyla yardım, geliştirme, modernleştirme vb. yalanlar altında en aşağılık oyunları oynar. Bir yandan UNICEF aracılığıyla ne kadar hümanist ve çocuk sever (!) olduğunu göstermeye çalışır. Diğer yandan ise, Latin Amerika'da, Uzakdoğu'da sokakta yaşayan çocukları sistemi tehdit ettiği için vurur, genç kızları seks pazarlarında satar, uyuşturucu batağını bizzati besler-denetler.

Bilimsel-felsefi alanda ise tam bir maskaralık yaşanır. Bir yandan yüzyıllardır kullana kullana posasını çıkartttığı kavramları (bilim, ilerleme, gelişme, aydınlanma vs.) yaşanan tüm sorunların vb. kötü sonuçların nedeni olarak gösterip hemen tüm alanlarda devrimci bir çıkışın önünü keserken, diğer yandan buna sözümona alternatif olan ve her türden idealist felsefenin kırması bir post-modernizmi sürer piyasaya. Kendisinin kararttığı dünyanın geleceğini, bir tür fatalizm (kadercilik), bilinemezlik ya da dine dönüş ile iyice uçuruma sürükler. Her türden ideolojinin sonunu ilan eder. Elbetteki kendi iğrenç ideolojisi hariç!

Kısacası, burjuvazi kendi sömürücü, baskıcı toplumsal sistemini güvenceye alarak, geçmiş sınıflı toplumların ya da modern çağın yeni bütün gerici ideolojilerinin bizzatihi taşıyıcısı, üreticisi ya da destekleyicisidir.

Onlar için önemli olan fikirlerin, düşüncelerin ya da bir takım insani eğilim ve alışkanlıkların doğruluğu-yanlışlığı, haklılığı-haksızlığı değil, sömürü sistemine ne ölçüde hizmet ettiğidir.

Sanıldığı gibi burjuva ideolojisi çok güçlü değildir. Aslında bilimsel gelişmeler ve sosyalist mücadelelerin de etkisiyle, ciddi bir meşruiyet bunalımıyla karşı karşıyadır. Bunların yanısıra, yaşanan her türlü iktisadi, siyasi, kültürel, doğal vb. sorunlara getireceği bir çözümü de yoktur. "Eşitlik, kardeşlik, özgürlük!" şiarıyla başladığı ideolojik açılımı, barbarlık, sömürü ve katliamla sürdürmektedir. Ancak onun gücü, kaybettiği itibarını hergün yeniden yeniden yalan ve baskı yoluyla üreten mekanizmalara sahip olması, karşısında ciddi bir sosyalist sınıf hareketinin bulunmamasındadır. Kısacası, burjuvazinin ideolojik egemenliği, doğrudan onun siyasal egemenliğinin bir sonucudur ve bin yılları kapsayan egemen sınıf ideolojilerinin toplumda yarattığı geri anlayış ve tahribattan kaynaklanmaktadır.

Öyleyse bir komünistin görevi, sömürücü sistemin dayanağı olan her türden gerici ideolojiye karşı, sokakta, evde, fabrikada, okulda, nerede olursa olsun tavizsiz bir mücadele vermektir. Burjuva ideolojisi her düzeyde ve çeşitli versiyonlarıyla en ince ayrıntısına kadar teşhir edilmeli, egemenlikçi, sömürücü, baskıcı, eşitsizlikçi yüzünün açığa çıkartılarak karşı bir ideolojik propaganda malzemesi olarak kullanılmalı ve bu sosyalizmin genel propagandasıyla birleştirilmelidir.

Egemen ideolojinin görünümlerinden yalnızca biriyle hesaplaşmak (örneğin milliyetçilik, dinsel gericilik vb.), yalnızca onlardan birini merkeze almak, ideolojik mücadele hattının bütünlüğünü siyasal mücadele ve hedeflerinden koparmak ya da siyasal mücadeleyi zayıflatmak anlamına gelir. (Hem ideolojik-teorik zaafiyet nedeniyle, hem de kısa zamanda güç elde etmek amacıyla, Türkiye devrimci hareketi bu hataya sık sık düşmektedir).

Bu işçilere yönelik çıkarılan bildirilerde de böyledir. Örgütümüz başından beri bunu gözetmiş, bu konuda öncü sayılabilecek ilk pratiklere imzasını atmıştır.

İdeolojik mücadele siyasal mücadelenin, yani sınıflar mücadelesinin bir gereği ve aynı zamanda sonucudur. Birbirlerini somut talep ve hedeflere (iktidar) ulaşmak düzleminde tamamlarlar. (İktidar sonrasında yeni ilişkilerin

yerleştirilmesinde, yeni yaşam tarzının oturtulmasında birlikte rol oynarlar). Reformist solun Euro-komünistlerden devşirme yanlış fikirlerinin aksine, araçlar ve hedefler tanımlanmaksızm hakkıyla bir ideolojik mücadele verilemez, ideolojik hegemonya sağlanamaz. Tarihsel olarak iki karşıt ideolojinin mücadelesinde bunu görürüz. Buna bağlı olarak, yine tarihsel olarak, ekonomik ve siyasal taleplerden, çelişkilerden koparılmış bir ideolojik karşıtlık da sözkonusu değildir. Örneğin feodal beylerin işgal topraklarından pay verme vaadi olmasaydı, yüzbinlerce Avrupalı yoksul köylü yalnızca cennete gitme ülküsüyle haçlı ordularına katılamazdı. Yine başlangıçta kilise tarafından aşağılanan para egemen değişim aracı haline gelmeseydi, yeniden kilise tarafından kutsanamazdı vb.

Bir komünist siyasal örgütün militanı için ideolojik mücadele boş bir söz kalıbı değildir. Komünist militan için ideolojik mücadele, işçi sınıfının en geniş birliğini sağlamak, onu sosyalist devrim perspektifiyle örgütlemek ve burjuvaziye karşı Marksizmin ve sınıflar mücadelesinin deneyim ve birikimleriyle militanlaştırmak demektir. Güçlerini toplumsal-sınıfsal gerçeklerin inatçılığından, haklı bir davanın tarihsel savunuculuğundan ve marksist-leninist yöntemin yol göstericiliğinden alan komünistler için, ideolojik-siyasal mücadelenin en yetkin aracı partidir. Ancak illegal-ihtilalci bir komünist sınıf partisi ile, burjuva ideolojisine/sistemine karşı sosyalizmin güçlü, istikrarlı, yaygın propaganda ve mücadele-savaş örgütü kurulmuş olur. Bu savaş ancak böyle kazanılır. Bizim en temel propaganda hattımız bu olmalıdır.

* Ancak böyle bir partinin yakıcı ihtiyacının giderilmesi doğrultusunda, propaganda ve ajitasyon pratiklerimizin somut sorunlarına eğilebiliriz.

* Propaganda metinlerimizde ve araçlarımızda sömürü düzeninin teşhiri özel bir yer tutuyorsa da, **teşhir faaliyetini zenginleştirecek somut verileri, çarpıcı örnekleri ve canlı deneyimleri kullanmaya** da özel bir önem vermek gerekiyor. Bu en çok fabrikalara yönelik bildirilerde iş görmekte, etki uyandırmaktadır.

* **Propaganda araçlarımızı zenginleştirmeliyiz.** Yalnızca bildiri ve afişle yetinemeyiz. Özel broşürleri, duvar gazetelerini, açık sözlü propaganda pratiklerini gündemimize almalıyız. (*3. Genel Konferans Belgeleri*'mizde bu konuda olumlu örnekler yeralmaktadır).

* Belli alanlara yönelik siyasal faaliyetimizin etkilerini kısa sürede toplamak için **propaganda yetkinliği, sürekliliği ve yaygınlığını gözetmek** durumundayız. Bunun için teşhir öğelerine, işçi sınıfının somut durumuna göre aydınlatma-bilgilendirme, önyargıları kırma yönündeki propagandif öğelere yer vermeliyiz.

* Gençlik ilişkilerimizin aydın özelliklerinden yararlanmak, bunu işçi sınıfının somut durumu ve deneyimleriyle buluşturmak için, eğitim gruplarına gençliği daha etkin biçimde katmalıyız.

* Kazanılan işçi ilişkilerinin militanlığını pekiştirecek olan eğitim faaliyetinin sürekliliği her koşul altında gözetilmeli, zorlanmalıdır.

* **Her konuda ve her alanda ideolojik propaganda yeterliliği**... Burjuva ideolojisinin her düzeydeki saldırılarına karşı ideolojik yazıların çoğalması... Örgüt basınında değişik sorunlara daha fazla yer verilmesi...

* Devrimci (Türkiye ve dünya) basında çıkan önemli metinlere karşı ideolojik çizgimizin farkının çizilmesi, geliştirilmesi ve buna uygun bir polemik geleneği... Küçük bir yazı, bir makale vesile edilerek, herkes tarafından karşı yanıt üretme alışkanlığının edinilmesi...

Kitle eylemine müdahalenin sorunları

Devrim, kendiliğinden kitle hareketliliğinin doruğa çıkması, olağan dönemlerle kıyaslanmaz bir artışıdır. Ama kendiliğindenlikten bahsedilen örgütsüzlük değildir. Kitleler kendi öz örgütlülükleri, devrimci kitle seferberlik organlarıyla ve örgüt alanında da inanılmaz bir yaratıcılıkla tarih sahnesine çıkarlar. Yani, kitleler ne öncü partiye sığarlar, ne de partiden sadece direktif bekleyen yan örgütlenmelerdir. Ne de parti, direktif dağıtan, bürokratik, yaşam dışı bir aygıttır. Parti gerçekte kaba bir yönetme değil, fakat bir yönlendirme aygıtıdır. Bu, bürokratik mekanizmalardan yoksunluğundan değil, fakat sosyalist demokrasi ve buradan doğrudan demokrasiye evrilme nihai hedefini içeren ideolojik konumlanmasından ileri gelir. Tersi durumda, iktidar öncesinde devrimci dinamizmi, iktidar sonrasında proletarya diktatörlüğünü tasfiyeye yönelir. Bu şekliyle sorun, komünist nitelik için yaşam-ölüm sorunudur.

Bu girişin mantığı, kitle eyleminde öncü komünist örgütün pratik tavrını koşullayan arka planı netleştirebilmektir. Şu anki verili gerçekliğimizle parti formu arasındaki mesafeyi mümkün olanın üstünde (bu tanım imkansızlığı değil, kafalardaki "mümkün olan" şey tanımının darlığı yüzünden kullanılıyor) bir performansla kapatma çabası, bizim şimdiki gerçekliğimiz olmalıdır. Kitle eyleminde nesnelliğin basıncı (diğer grupların kitlesel kortejleri) bizim ilkesel yaklaşımlarımızı çarpıtma eğilimindedir. Bu konuda sorun düşünsel kaymalar olmaması sorunu değil, düşünsel platformumuzun tavırda blok-refleks bir aşamaya çıkması ve homojenleşmeyi koşullamasıdır. Tavır tartışma gerektirmeyen tarzda refleks ve parçaların (organ/birey) hepsini ortak kesen blok bir özellik taşımalı, ideolojik kimliğin birliğini içermeli ve onu beslemelidir.

Örgütümüz, sınıf devrimcisi bir yapılanmanın gerektirdiği tarzda, sınıfın en ileri öğelerini etkilemek, dönüştürmek ve organik birleşmeye ulaşmak hedefindedir. Bu tutumun doğal uzantısı miting ve yürüyüşlerde sınıfın verili en ileri kolları/bölmeleri içinde ya da özel hedeflediğimiz kollar/bölmelerde yer almaktır. Burada sınıfın verili politik geriliği ve bu tutuma sıcak yaklaşmayacağı argümanı kabul edilmezdir. İki ana nedenden dolayı.

Birincisi, komünist politik tavır, süreci **zorlamayı** ve bir üst seviyeyi hedefleyen bir tavırdır. Dolayısıyla, sadece resmi-sivil faşistlerden ya da sendikal düzen korucularından değil, komünist (sınıf devrimcisi) tutumun gerisindeki verili en "ileri" sınıf unsurlarından da tepki bulma olasılığı doğaldır. Kuşkusuz ilk kategori (faşistler, sendikal korucular) için uzlaşmaz bir düşmanlık, diğer kategori için ise düzey farklılığından doğan bir uyum sorunu sözkonusudur. Bu, komünistlerin uzlaşacakları bir nesnelliğin olmadığı/olmayacağı, zorlamanın komünist tarzın doğal bir uzantısı olduğu gerçeğini değiştirmez. Burada zorlamayı felsefi bir kavramayla tanımlıyoruz, yoksa pratikte girmemize izin verilmeyen bir korteje fiziki güçle girmeyi değil.

İkincisi, sınıf bugün içine sıkışıp kaldığı kısır döngü hareketinin iç zayıflıklarını sezmektedir ve dolayısıyla komünist bir müdahaleye (kendini iyi tanımlayabildiğinde) açık bir ileri yüzü de içermektedir. Bu yanı diğerinden koparmadan bütünü değiştirmenin bir halkası olarak yakalamak; esas tavrımız bu olmalıdır.

Bu verili nesnelliğe eklenebilecek olan bir diğer temel husus, örgütümüzün ulaştığı düzeyin yarattığı ek imkanlardır. Komünistler parti formuna doğru yürüyüşlerinde, sınıfın göreli ileri tüm mevzilerindeki müdahalelerinin bir sonucu olarak, haklı bir sahiplenilme ayrıcalığını da şimdiden kazanmışlardır. Bir dizi eylem farklı düzeylerde bu olguyu kanıtlamaktadır. (Örneğin 5 ve 8 Ağustos ile 2 Temmuz eylemlerinde Polisan ve Eminönü işçileri kortejlerinin tavırları). Bu bir kafa karışıklığı yaratmamalıdır. Ne bu bölmelerdeki işçiler ne de onların öncü unsurları henüz sınıf devrimcisi-komünist platformdadırlar. Sözkonusu olan komünist müdahaleye açıklık ve etkileşim üzerinden alınan henüz sınırlı bir yoldur sadece. Tam da aynı eylemlerde ve üstelik kimi en ileri unsurları somutunda yaşanan gerilimli pratik, bunun basit bir göstergesidir. Polisan işçileri ve onun öncü unsurları, 5 Ağustos miting-yürüyüşünde sendikal korucuların ve onların faşist beslemelerinin komünistlere ve çalışmalarına yönelik demagojik propagandalarını ve fiziksel saldırılarını önce birleşik tarzda püskürtmüş, ama süreklileşen basınç ve geri işçilerin

tavırları üzerine, komünistlerin karşısına uzlaşmacı tarzda da çıkabilmişlerdir. Komünistler, sınıftan geliyor diye böyle uzlaşma çağrılarını elbette kabullenemezler. Komünistler, pankart ve diğer araçlarında cisimleşen politik müdahalelerine yönelik bu saldırıya karşı tavırlarını sakınmasız bir şekilde sürdürmüş ve işçilerin tutumunu da eleştirmişlerdir. Komünistler, sınıfın verili düzeyinin en ileri unsurları değil, fakat sınıfın genel ve temel çıkarları ile nihai hedeflerinin temsilcileridirler. Eylemde yaşanan dağınıklık, tavrımızın yanlışlığının kanıtı olamaz. Zira burada daha büyük sorumluluk, öncü Polisan işçilerinin kararsızlığında ve diğer devrimci grupların olayı seyretmesindedir. Pratikte devrimci tutumdan uzak davrananlar doğru devrimci tutumu neden ve hangi mevziden eleştiriyorlar?

Pratik anlamıyla hedefimiz, örgüt güçlerimizin etkileyebildikleri tüm çevre-kitle güçleriyle seçilmiş işçi kortejlerine katılmalarıdır. Küçük-burjuva devrimci akımlar esasta miting ve yürüyüşleri kitle etkileşiminde pasif izleyicilere gösteri alanı olarak gördüklerinden, işçi-emekçi kortejlerinin dışında konumlanmaktadırlar. Komünistler, etkin bir organize katılımın bir parçası olarak yoğunlaşılacak kortejler seçerlerse de, esasta kendi kortej alanlarını terketmezler. Bu özel durumlar hariç sınıfı yukardan bölme girişimidir ve bizce paylaşılamaz. Sorunun esası görüldüğü gibi illegalite ve gizlilik değil, fakat politik amaca uygun tutum ve devrimci niteliktir. Komünist nitelik kendini kat be kat aşan işçi niceliklerini yönlendirebilme gücüdür de. Yine de, yönlendiricilik için, kadroların organize inisiyatifinin yanısıra politik nicelik de asgari bir gerekliliktir. Bu yüzden örgüt birimlerimizin etkileyebildiği tüm güçler bu organizasyon içinde değerlendirilmelidirler. Bu sadece dışarıya yönelik etki için değil, eylemli birleşme amacına da en uygun bir yoldur. Kadrolar da ancak böyle bir organizasyon altında kapasitelerini geliştirebilir ve gerçekleyebilirler (bu alanın bizdeki zayıflık alanı yönü olduğu unutulmamalıdır). İllegalite ve gizlilik, ancak bunlarla anlamını bulan ve bu alanlarda düşmanın deşifrasyon çabasını asgariye indiren bir çaba olarak bir anlam taşır. Sorunu başka türlü koymak, kitle eylemlerinde gizlilk adına sıradan izleyiciler konumuna düşmektir. Gizliliği, politik tutumu ve çabayı ortadan kaldıran bir çarpıklık biçiminde kavramaktır.

Bu tür bir organizasyonun esası, teknik görevlendirmeler ve işbölümü değil, eylemi önceleyen politik eğitimdir. Teknik organizasyon bunun üstüne doğal bir tarzda eylem inisiyatifinde de yükselebilir. Hiçbir görevlendirme-işbölümü, alınmayan bir tavrı gerekçelendiremez.

Katıldığımız kortejde en üst düzeyde bütünleşme-dönüştürme yakıcılığını hissetmeliyiz. Her eylemde bir öncekini aşan ve zorlayan bir yaklaşım gereklidir. Bunları örneklemek gerekirse; resmen işçi kortejinin içinde ama fiilen onun arkasında olmak değildir hedefimiz. Kortejin içinde (olabildiğince stratejik yerlere, en ön; polislerle ilk karşılaşmanın belirleyiciliği ve en arka; bir dağılmada kitleyi durdurmak için) dağılmak bizim tutumumuzdur. Sloganlarımızı atmak değil attırmak, pankartımızı tutmak değil tutturmak, işçilerin pankartlarını taşımak ve korteje yönelik merkezde ve parçada yönlendirici ajitasyonlar, organizasyonumuzun asli ve vazgeçilmez öğeleri olmalıdır. Her militanımızın bulunduğu çevrede işçilerle konuşması, kritik anlarda (sendika bürokratları konuşurken, sivil-resmi faşist saldırılarda, polis aramalarında, çevre kortejlerle birleşme-etkileşme olanaklarında, özel bir teşhir ihtiyacında) seçilmiş-görevlendirilmiş ajitatörlerce merkezi ajitasyonlar, henüz yeterince değerlendiremediğimiz, ama bundan sonra yokluğu kabullenilemez öğeler olacaktır.

Her eylemde bir öncekini aşan müdahale hedefi, sürecin, hele de eylem anlarının sıçramalı özelliklerini unutturmamalı, bizi doğrusal-evrimci bir süreç beklentisine sokmamalıdır. Yaşadığımız süreci sürekli olarak kitle eyleminde açığa çıkabilecek patlama öğeler biriktirdiğini unutmamalı ve bunu açığa çıkarmaya dönük bir hazırlık yapmalıyız. Bu planlanmış miting-yürüyüşlerde elbette daha zayıf bir olanak ve olasılıktır. Fakat bu yazının mantığı genel planda kitle eylemine dönüktür. Bir fabrika önünde işçi direnişi ya da şehir varoşlarında bir kent yoksulları hareketi de, özgünlükleriyle birlikte bu yazının mantığı içinde değerlendirilmelidir. Bu özgünlükler temelinde yaratıcı bir uyarlamanın iki yolu vardır. Birincisi, organların her eylemin sınırları, potansiyelleri ve bunu açığa çıkarabilecek araçları tartışmaları ve bu konuda belli bir değerlendirme açıklığına ulaşmalarıdır. İkincisi ise tek tek kadrolarımızın ve sempatizan militanlarımızın alanlarına hakimiyet üzerinden kendilerini yeniden ve alan önderleri olarak üretmeleridir.

İleri olandan yakalamak ve geri olan yanı tamamlamak... Kendini riske atmaktan kaçınmamak... Ve en önemlisi, öncünün tavır alması değil fakat aldırtmasıdır. Bu sayede öncüleştirme çabasının

politikleştirme çabasını yayması, derinleştirmesidir.

Mitinglerde polisin kontrolünün, kuşatmasının boşa çıkarılması ve giderek alandan polisi çıkartmaya dönük özel bir çaba, yeni dönemin gözetilecek hedeflerindendir. Polisin Gazi ve sonrası eylemli teşhirinden beslenecek ve onu besleyecek bu tavır yaygınlaştırılabildiğinde, bu, pratik yararlarından çok, düzen-devrim sorununda ve çatışmasında kitlelerin bilincinde önemli bir ilerlemeyi işaretleyecektir. Şartlar uygundur ve yaygınlaştırma için hem kortejlere dönük ajitasyonlar ve yazılı materyaller, hem de pratik tavrımızın diğer kortejlere örnek olması gereklidir. Açık alan organizasyonu kendi kortejini oluşturmak konusunda daha esnek davranabilir ve bu bazen gerekebilir. Ama esasta değişen birşey yoktur ve illegal örgütün eylem organizasyonuna uyumlu bir konumlanma gözetilmelidir.

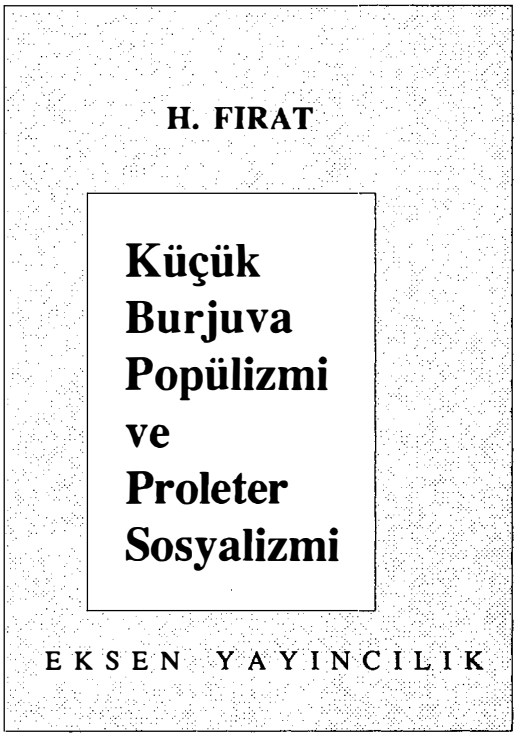
Kortejde dikkat edilecek birkaç nokta daha var. Zincir oluşturulması bir karışıklıkta kitlenin dağılmaması için anlamlı olabilir, ama asla dışardan gelenlere yönelik bir engel olamaz. Bir kitle eyleminde hem yürüyüş boyunca kitleyi saflara çağırmak, hem de içerden kimse tanımıyor diye almamak, çocukça bir küçük-burjuva güvenlik anlayışıdır. Polis sızmalarına karşı güvenliğin esası, kitlenin hepsini aktif kılmaktır. Bu arada illegal unsurların gereksiz "sohbet"lerle kendilerini açığa vurmaktan kaçınmaları da burada bir zorunluluktur. İllegal öğelerin gizliliği ve güvenliği için kitle eylemi anı, ön hazırlığın kapsamlı tutulmasıyla, asgari iç ilişki düzeyinde tutulmalıdır. Disiplinin esası biçimden öze çevrilmeli ve küçük-burjuva deformasyonundan kurtarılmalıdır. Yürüyüş sıraları askeri bir gösteri için değil, düzenin saldırılarını püskürtmek için vardır. Özü biçime kurban eden görüntü, saplantılı medya eylemciliği mahkum edilmelidir. "Sohbet" eleştirisi de bu biçim-öz ilişkisinde düşünülmelidir. Çevreyle eyleme dönük diyalog hedeflenmelidir. İllegal unsurların kendi içinde eylem dışı gündemleri gerçek bir sorumsuzluktur.

Komünist örgüt, pankart ve sloganlarında kendini tanıtmayı bir amaç olarak değil, bir sonuç olarak görür. Amaç, politik bir araç olarak, tüm diğer araçları olduğu gibi (bildiri, kuş vs.) pankart ve sloganlarını da kitle bilincinde dönüşüm yaratmaya dönük kullanmaktır. Polisin aramasına karşı "Üstünü Aratma, Pankartı Bırakma, Gazi'yi Unutma!" gibi bir slogan, ya da anlamı yumuşatılmaya çalışılan "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" gibi bir sloganın ardından bunu "Halkların Kardeşliği Sosyalizmde!" ile tamamlamak, ya da "İşçi Kıyımına Son!"u "İşçi Kıyımı Kapitalizmin Suçudur!"la tamamlamak ve yaratıcı yöntemler-sloganlar üretmek, özel bir kaygı olmalıdır. Genel propaganda sloganlarımızla sınıfın verili taleplerini birleştirmek, kendiliğindenciliği sistematize etmeyen fakat işçilerin ve kitlelerin ileriye dönük bilinci ve duyarlılıklarını yansıtan, bunun ifadesi olan sloganlara sahip çıkmasını bilmek özel bir dikkat konusu olmalıdır.

Ve son olarak, örgüt ismini sloganlaştırıp genel bir kullanımına çevirmekten kaçınılmalıdır. Özel ve kısmi durumlar dışında, bunu belirleyici bir kaygıya dönüştürmek kitle eylemine "siyasi" reklamcılar olarak yaklaşmaktır. Buna sınıfı "gölgeleyen" dev imzalı pankartları da eklemek gerekiyor. Bu tavır diğer örgütleri ve kortejleri dinlemenin, alanı birleştirmeye dönük çabanın ve slogan yarışından kaçınmanın da asgari koşuludur.

"Devrim Günleri Ezilenlerin Bayram Günleridir!" Komünist militan, bir görev adamından çok bir yaşam uzmanıdır. Kitle gösterisi de devrim günlerinden bir parçadır; komünist militan bir gösteriye bir bayrama gider gibi tutkulu ve devrimi yapacak/yaşatacak kadar coşkulu gitmelidir.

Devrim örgütlü kitlelerin eseridir; devrim, yaşayan ve savaşan bir gerçekliktir hayatımızda.

Deneyimler üzerinden sınıf çalışması

3. Genel Konferansımız hareketimizin örgütsel-politik bir safha olarak geride bıraktığı evreyi, esas karakteri itibariyle, genel bir propaganda-ajitasyon dönemi olarak tanımlamıştır.

İçinde bulunduğumuz yeni safhada hedefimiz, politika pratiğimizi somut bir kitle ve yerelleşmiş-özgülleşmiş bir fabrika çalışmasına oturtmakta odaklaştırmaktır. Bu temel üzerinde partiyi örgütlemek, parti niteliği kazanmaktır. Bu, politik ve örgütsel gelişmemizin dayattığı ve işçi hareketinin yakıcı önderlik ihtiyacının koşulladığı bir temel görevdir de aynı zamanda.

"Genel propaganda" etkinliği, yoğun bir emek ve pratik birikim üzerinden kazanılan bir politik mevzidir. Bu mevziyi, politik etkinliğimizi yaymanın ötesinde, örgütsel-politik gelişmeyi besleyen, güçlendiren bir temel üzerinde yeniden üretmek durumundayız. Partileşme evresinde hareketi partiye büyütecek, örgüte gerçek-pratik bir siyasal önderlik kapasitesi ve yeteneği kazandıracak olan gündelik faaliyetin yönü bu olmak durumundadır.

***

Genel propaganda faaliyetimizin "genel"liği ile birleşen diğer bir karakteristiği, "dışarıdan" oluşudur. Yani esas itibarıyla emekçi kitlelerin gündelik yaşamlarının, fabrika sorunlarının dışında örgütlenmiş bir çalışmadır bu. Gündelik yaşamın seyri içinde kitlelerin nabzını tutmayan ve günbegün pençesinde tükendikleri sorunlardan kalkarak onları kuşatmayan bir politik faaliyet, doğal olarak "genel" bir karakter taşıyacaktır. İstense de somut ve özgülleşmiş bir boyut kazanamayacaktır.

Öyleyse bu sorunun aşılmasını mümkün kılacak halka, gündelik kitle çalışmasıdır. Gündelik bir kitle çalışması, somut-pratik bir fabrika çalışması içine girilmeden, dahası bunda bir yoğunlaşma başarılmadan, faaliyet yerelleşmiş bir karakter kazanamaz. Özgülleşmiş bir müdahale örgütlenemez. Özgülleşmiş bir müdahalenin yolu "içeriden", gündelik-somut bir fabrika ve kitle çalışmasından geçmektedir. Hemen belirtelim ki, burada ele alınan; kendisini gündelik kitle çalışması içinde üreten ve örgütleyen, bu anlamda politikleşmiş, pratik bir önderlik niteliği kazanmış bir devrimci politik faaliyetin sorunlarıdır. Bir yerel örgüt, dönem dönem yerel-özgülleşmiş bir faaliyet örgütleyebilir. Ama bu, ısrarlı ve yoğunlaşmış bir siyasal sınıf çalışmasının değil de zaman zaman esip geçen bir pratiğin ifadesiyse eğer, açıktır ki burada sözkonusu olan esnafça çalışma olacaktır.

Sorunun bu temel ve çözücü halkasını bir kez daha vurgularken, esas yapmak istediğimiz, "içeriden" müdahalenin sorunlarını kimi geçmiş pratik deneyimlerimizin ışığında ele almaktır. Bizi bu sorunu kollektif bilinç ve deneyim akışı için bir kürsü olarak değerlendirdiğimiz MYO'da ele almaya yönelten neden, geçmiş deneyimimizin bazı ciddi perspektif zaaflarıyla malül oluşudur. Pek çok fabrikada fizik olarak mevzilenmemize, "içerde" bulunmamıza rağmen, politik ve örgütsel gerçekliğimizden bakıldığında, gerçekte "dışarıda" oluşumuzdur.

Bu sorunu aktaracağımız iki çarpıcı deneyimimiz üzerinden tartışmak istiyoruz.

Açık politik kimliğe dayalı etkin bir politik çalışma olmaksızın sonuç alınamaz

İlk örneğimiz 3. Genel Konferans öncesi döneme aittir. Bu deneyim fabrika çalışmasında biriktirmiş olduğumuz ilk imkanlar ve deneyimler içinde özel bir yer tutması, fabrika çalışmasında çok temel bir ders sunması bakımından önem taşımaktadır.

Sözkonusu fabrikada kısa denebilecek bir süreç içinde on kişilik bir çevre oluşturulmuştur. Ve hepsi de eğitim grupları şeklinde örgütlenmeye çekilmiştir. Bu unsurlar aynı zamanda MYO okurudurlar ve harekete sempatileri gelişmektedir. Öte yandan bölge örgütünün inisiyatifi altında çeşitli kitle eylemlerine, protesto gösterilerine, dayanışma ziyaretlerine yöneltilmek suretiyle, pratik bir sürecin içine de çekilebilmişlerdir. Ve bu fabrikadan bölge örgütünün 1994 yılında örgütlediği propaganda ve sınıf dayanışması amaçlı bir geziye 35-40 kişilik bir işçi grubu katılmıştır.

Nedir ki akan süreçte politik ve örgütsel planda

bir sıçrama başarılamadığı, biriktirilen olanak ve dinamiklere nitel bir dönüşüm kazandırılamadığı gibi, gelinen yerde çalışma tümüyle tasfiye olmuş, ilişki ağı dağılmıştır.

Peki neden böyle olmuştur? Bu fabrikaya yönelik nasıl bir politika izlenmiştir? Nasıl bir siyasal pratik örgütlenmiştir? Yanıt şaşırtıcı görünecektir. Bu fabrikaya ne genel ne de özgül herhangi bir müdahale örgütlenmemiştir!

Peki neden? Bölge örgütünü fabrika geneline yönelik bir müdahaleden alıkoyan ne olmuştur? Fabrikanın sahibi tanınmış bir faşisttir ve MHP'nin finansörlerindendir. Fabrika içinde iki düzine kadar otomatik silahlı korucular vardır. Ve göstergeler, fabrikanın bir takım gizli-kirli işler için kullanıldığını düşündürmektedir. Bu olgular karşısında şöyle bir değerledirme yapılmıştır. Fabrika geneline yönelik açık bir politik müdahale işletme kapitalisti için uyarıcı olabilir. Ve fabrikadaki ilişkilerimizin açığa çıkmasına neden olabilir. Oysaki buradaki imkan ve dinamikler somut bir fabrika çalışmasının ilk deneyimlerini oluşturması bakımından özel bir önem taşımaktadır. Dolayısıyla bu aşamada fabrikaya yönelik bir kitle çalışması, direkt bir politik müdahale, boşa çıkaramayabileceğimiz bir saldırıya maruz kalmamıza yol açabilir. Bu aşamada bunu göze almamalıyız...

Ne var ki sürecin açığa çıkardığı katı gerçek şu olmuştur: Fabrikaya yönelik komple bir politik müdahale örgütlenmediğinde, orada biriktirilen güç ve imkanlar, rutin bir ilişki ve kapalı devre bir eğitim ile dönüştürülemediği gibi, giderek geriye düşmeleri de önlenememektedir. Buradaki ilişkilerin çeşitli eylemlikere yöneltilmesi başlangıçta ilişkiye yeni bir soluk ve dinamizm kazandırsa da, bu da politik kimliğin şekillenmesine ve dönüşüme yetmemektedir.

Her şey bir yana, fabrikaya yönelik açık bir politik müdahale ile yüzyüze kalmadıkları ve örgütü somut, pratik bir güç olarak göremedikleri ölçüde, kurulan ilişki, verdiğiniz eğitim, taşıdığınız örgüt çizgisi de hedefini tam bulamıyor. Bu, kendini kanıtlamış ve güven verici bir örgüt faaliyetinden ziyade, politik bir çevrenin kendince çabaları olarak algılanabiliyor.

Bu olgu işçi sınıfının mücadelesinin ve örgütlenmesinin temel handikaplarıyla ve işçi hareketinin durgunluk dönemiyle de üst üste düştüğünde, düşünce planında yoğunlaşan ve fakat devrimci siyasal pratiğin örgütleyici gücüyle birleşmeyen bir politik eğitim, kaçınılmaz olarak kuru ve soyut kalmaktadır. İlerletici sınırlarını az çok bulduğunda ise, sıçramanın pratik planda yolu açılmadığı ölçüde, sonuçta bir çözülme yaşanabilmektedir.

İkinci örneğimiz ise, bir başka açıdan çok öğreticidir. Bu fabrikada bir yoldaşımız (ileri bir taraftarımız) ve birkaç ilişkimiz vardı. Bu fabrikaya bir dönem dışarıdan politik faaliyet örgütlenmiştir. Genel propaganda materyallerinin yanısıra fabrika özeline seslenen bildiriler de dağıtılmıştır. Ve oldukça yoğun bir ilgiyle karşılanmıştır.

Faaliyet bir dönem kesintiye uğramışsa da, bir süre sonra yeniden ve bu kez içeriden örgütlenmiştir. Ancak bu kez işçileri bir suskunluk perdesi kaplamıştır. Bir işçi fabrikadaki yoldaşımıza "işçilerin dağıtılan bildiri karşısında neden bu kadar sessiz olduğu"nu sorarak bir diyalog kapısı açmıştır. Bu, fabrikadaki ileri işçilerden biridir. Ve sanılabileceği gibi, yoldaşa yaklaşması dağıtılan bildiride bir parmağı olduğunu düşündüğünden değildir. Zira yoldaşımıza göre, bunu "kendisinden beklemeleri" mümkün değildir. Çünkü kendisini sıradan, apolitik bir işçi olarak biliyorlar. (Bu y., bu fabrikada yaklaşık bir yıllık işçidir ve kendi halinde bir işçi olarak görüldüğünden çok emindir!) Doğal olarak yoldaşımızın tutumu da "apolitik" oluyor. Bu fırsatı değerlendirme yoluna gitmesi gerekirken, "yorum belirtmeyeceğini" söyleyerek yeniden işine dönüyor ve diyalog orada kesiliyor. Biz biliyoruz ki, fabrikada politik bir işçi değil de, sıradan bir işçi görünümü yaratan bu yoldaş, hiç de tekil bir örnek oluşturmamaktadır.

Verilen her iki örneğin de gösterdiği gibi, fabrika çalışmasının mevcut deneyimlerimizin sınırlı olduğu ne kadar doğruysa, bu deneyimlerimizin çok temel dersler sunduğu da o kadar açıktır.

"İçeriden" müdahalenin sorunları

Bu iki deneyimin pratik dersleri ışığında, fabrika çalışmasında "içerden" müdahale sorununu esaslarını ele alabiliriz. Bugün bu sorun karşımıza iki temel boyutta çıkıyor. Sorunun bu her iki yönü de politika pratiğimizin çıplak yetersizliklerine tanıklık etmektedir. Yüklenmek zorunda olduğumuz alanlara işaret etmektedir. Birinci boyutu, seslenme sorunudur. Burada esas olan, faaliyetin nasıl (fabrika içinden mi, yoksa dışından mı) örgütlendiği değil, taşıdığı içeriktir.

Biz marksist-leninistler genel propagandanın hiç bir zaman boşa gitmediğini biliriz. Ama kendi

başına kaldığı sürece, kitlelerin bilincinde çok genel izler yaratabildiği ve ancak orta vadede somut sonuçlar verebildiğini de biliriz. Sonuç alabilmek için bunu somut bir gündelik çalışma ile birleştirmek zorundayız.

O halde tüm sorun bu noktada siyasal kitle pratiğinde düğümlenmektedir. Temel çözüm alanıysa işçilerin gündelik yaşamlarını ve fabrika sorunlarını kuşatan somut ve ısrarlı bir politik faaliyetin örgütlenmesindedir. Özgülleşmiş bir ısrarlı faaliyet, hedef alanı ve hedef kitlesini somut olarak kuşatmanın ve orada politik-örgütsel bir gelişmenin yolunu açmanın zorunlu koşuludur. Bu aynı zamanda, mahalli örgütün gerçek manada bir politik yapı kimliği kazanmasının, kendini politik olarak üretmesinin ve örgütlemesinin geçtiği yoldur. Polisan, Retrans, Özel Tekstil, Asmaş direnişlerine yönelik pratik müdahale çabasının doğurduğu (gerek mahalli örgüt ve gerekse de işçiler cephesinde) sarsıcı, dönüştürücü ve örgütleyici sonuçlar, tam da bu olgunun somut kanıtları olmaktadır. Görüldüğü üzere, ısrarlı bir müdahaleyle, yıllara yayılan deneyimi birkaç ayda edinmek, yıllarca başarılamayan fabrika bağlarını birkaç ayda örmek mümkün olabilmektedir. Burada sorunun çözücü halkası, bir kez daha, saptanmış hedef üzerinde politika ve örgüt cephesinden yoğunlaşmış, ısrarlı ve kuşatıcı bir siyasal pratiktir. "İçerden" müdahale sorununun ikinci temel boyutu, fiziki olarak fabrika içinde sergilenen, orada örgütlenen müdahalenin sorunlarıdır. Yürütülen faaliyetin sarsıcı ve örgütleyici bir etki alanı yaratması, faaliyetin içeriğiyle ilgili olduğu kadar,

Genele hitap eden çalışma ile seçilmiş alanlarda yoğunlaşacak çalışmanın bütünlüğü kurulmalıdır

Bugüne kadarki mahalli çalışmada doğru ele alınamayan, özellikle pratikte dengesi doğru kurulamayan sorunlardan biri de, genele hitap eden politik propaganda-ajitasyon faaliyeti ile, seçilmiş birimler üzerinde yoğunlaşması gereken politik çalışma arasındaki ilişki ve bütünlüktür. Biz devrimci siyasal bir örgütüz. Bizim genele seslenen bir politik çalışmamız her zaman olacaktır, olmak zorundadır. Başka türlü toplum genelinde hissedilen politik bir hareket kimliği sergileyemeyiz. Fakat kuşkusuz bu, özellikle henüz parti öncesi küçük bir örgüt olduğumuz şu evrede, ancak belli vesilelerle önplana çıkacak olan bir çalışmadır. (...). Bu nedenle de, ilkin; seçilmiş alanlar üzerinde hergün ve her an sürmesi, sürdürülmesi gereken bir faaliyetin alternatifi değildir. Ve ikinci olarak; biz bu tür bir faaliyeti bile, somutta özellikle çalışmakta olduğumuz birimler ve işçi semtlerinde yoğunlaştırarak sürdürme yoluna gitmeliyiz. Dolayısıyla bu iki faaliyet tarzı birbiriyle çelişmek bir yana, birbirlerini zorunlu olarak tamamlamak durumundadır. Genel planda sesini duyurmak, tutumunu göstermek gücünde olmayan bir hareketin, somut birim çalışması da kitlelere yeterli güveni veremeyecek, beklenen güç ve etkiyi gösteremeyecektir. Öte yandan ise, genel politik faaliyeti gündelik etkin bir fabrika çalışması ile birleştirmeyi başaramayan bir hareket, genel planda adını ve şiarlarını duyurmayı, çalışma gücünü hissettirmeyi başarsa bile, kitleleri kucaklama, mücadeleyi yönetme, eyleme geçmiş kitlelere önderlik etme yeteneğini yine de gösteremez. Herşey bir yana, bunun pratik maddi ortamını bile bulamaz. Zira kitlelerle, ancak onların çalışma ve yaşama alanlarıyla içiçe geçen bir çalışma sayesinde buluşup kaynaşabiliriz. Propaganda-ajitasyon pratik çalışmasıyla içiçe sürmesi gereken kitleleri örgütleme ve mücadeleye yöneltme çalışması da, ancak bu sayede kopmaz bir bütünlüğe kavuşur. Ve kuşkusuz bizim bugüne kadarki politik çalışmamızda hep zayıf ve eksik kalan, bu ikinci tür çalışma olmuştur. Genele yönelik politik çalışmayı ihmal etmeden, bu ikinci tür çalışmayla, belirlenmiş fabrikalar ya da işletmeler üzerinde özel tarzda yoğunlaşan bir çalışmaya, yeni dönemde özel bir ağırlık vermeliyiz. Sınıfla bağları geliştirmek, sınıfın ileri unsurlarını kazanmak, örgüt tabanını bu unsurlarla oluşturacak fabrika hücreleri tabanına oturmak -tümü de partileşme sürecinin temel pratik-örgütsel boyutlarını oluşturan bu hedeflere de, ancak bu ikinci tür çalışmaya özel bir önem ve ağırlık vererek ulaşabiliriz. Aynı şekilde "sınıfın bir parçası" olacak bir öncü partiyi de, ancak bu tür bir çalışma içinde yaratabiliriz.

EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, Eksen Yayıncılık, sf. 186-187

örgütlenme tarzıyla da doğrudan bağlantılıdır.

Örgütçülük, girişken ve militan bir pratik inisiyatif ve önderlik çabasında maddi karşılığını bulur. Yoldaşlarımız çoğu kere politik kimliklerinin açığa çıkmaması kaygısıyla fabrika içinde bir gözlemci olarak kalmaktadırlar. En fazlasından gözlerine iyice kestirdikleri işçilelre yine de aşırı ihtiyatı elden bırakmayarak, belirli bir diyaloğa geçmekte ve bunu doğru bir davranış olarak görebilmektedirler. Bu davranışın arka planında dayandığı mantık ise, fabrikada faaliyetin sürekliliğini sağlayacak örgütsel bir temel/çekirdek yaratma kaygısıdır. Nedir ki unutulan ya da gözden kaçırılan bir gerçek var. İşçi hareketinin yakıcı olarak orta yerde duran önderlik sorunu, genel planda olduğu gibi, bütün üretim ünitelerinde, bütün fabrikalarda da tüm çıplaklığıyla durmaktadır. Fabrikalarda mevzilenmiş sınıf devrimcileri, orada tam da önderliğe soyunmak, önderliği örgütlemek için bulunmaktadırlar. Önderlik sorununa pratik olarak yanıt verebilmek, güven verici bir alternatif olabilmek ise, ancak ve ancak militan ve inisiyatifli bir davranış çizgisi üzerinde yükselebilir. Dahası, siyasal kimliğin saklanmasıyla değil, tam tersine, siyasal bir şahsiyet olarak hareket ederek politik bir etki alanı yaratılabilir. Fabrikalardaki yoldaşlar, sıradan bir işçi gibi değil, sınıf bilinçli bir işçi olarak, politik bir şahsiyet olarak hareket etmek durumundadırlar. Açıktır ki, burada kastedilen örgüt kimliği değil, sınıf bilinçli bir işçinin olağan ve meşru kimliğidir.

Öte yandan şu temel gerçek asla unutulmamalıdır: Fabrikada politik planda etkin ve pratik planda atak ve inisiyatifli bir çalışma yürütmeden, sağlam, kalıcı bir örgütsel temel de yaratılamaz. Sorun aynı zamanda çalışma tarzı ve yöntemleri sorunu olduğuna göre, çözüm de kalıplarda değil, somuta, yaşamın canlı akışına karşılık gelen/yanıt verebilen bir pratiktedir. Örneğin, işe girebilmek bir yana, ilk hareket noktası oluşturabilecek ilişkilere ulaşabilmenin bile ciddi zorluklar taşıdığını bildiğimiz temel sektörlerde, kritik önem taşıyan fabrikalarda, işçi hareketinin özellikle durgun olduğu dönemlerde, durum bir dönem "derinden" gitmeyi gerektirebilir ve bu gözetilir. Öte yandan ise, kimi iş kollarında, ki bunların başında tekstil gelmektedir, sermayenin saldırıları en kaba ve gündelik bir uygulama olarak yaşanmakta ve her geçen gün daha da yoğunlaşmaktadır. Tensikattan düşük ücret politikasına, artan baskılardan örgütsüzleştirmeye değin yığınla saldırının gerçekleşitiği bu işletmelerde öne çıkmak, atak ve inisiyatifli bir davranış çizgisi izlemek şarttır. Elbetteki, kendimizi zorlama bir şekilde afişe ederek değil, fakat somut koşulların gerektirdiği şekilde davranarak... Kıvılcım yangına dönüşecekse, bunu tüm gücümüzle körüklemeliyiz. Açığa çıkma ve atılma pahasına da olsa!

Biz komünistlerin asıl amacı bilimsel sosyalizm ile işçi hareketini birleştirmektir. İşçi hareketine müdahale etmek ve onu işçi sınıfının politik hedeflerine yönlendirmektir. Politik ve örgütsel gelişmemiz ancak bu temel üzerinde sağlıklı bir şekilde mümkün olabilir, gerçek amacına ulaşabilir. O halde davranışlarımız ve çalışma tarzımız da bu temel amaca, onu gerçekleştirme olanaklarına göre şekillenmelidir.

Fabrika çalışmasında istikrarlı ve kalıcı bir temel mi yaratmak istiyoruz? O halde, politika ve örgüt cephesinden birbirini besleyen ve tamamlayan komple bir faaliyet örgütlemeliyiz. Tek yönlü olarak değil, bütün cephelerden yüklenmeliyiz. Her türlü imkan ve enerjiyi son kertesine kadar planlı ve hedefli bir çalışmaya sevk edebilmeliyiz. Partiye ulaşabilmenin, parti niteliğine sıçrayabilmenin pratik alanı bu tür bir çalışmayı gerektirmektedir. Bölge örgütü olarak böylesi bir çalışmanın tüm gereklerini yerine getirmek kararlılığındayız.

EKİM Sefaköy Bölge Örgütü

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

Yerel çalışma üzerine

İşçi sınıfı yıllarca reformizmin gölgesinde, ekonomist-sendikalist politikların etkisinde bağımsız sınıf çizgisinden uzak kaldı.

Komünistler ortaya çıkışlarından itibaren işçi ve emekçilerin her türlü kendiliğinden hareket taleplerinin toplumsal düzen, siyasal iktidar ile olan bağını ortaya koyan politik propaganda ve ajitasyon faaliyetine ağırlık verdiler. Çünkü işçi sınıfının politik eğitimi, politik bilincinin geliştirilmesi sorununda mesafe alınmaksızın, işgücünü daha uygun koşullarda satma mücadelesini, kendilerini buna zorunlu kılan toplumsal düzeni ortadan kaldırma mücadelesine sıçratabilmek mümkün değildir.

Toplumsal hareketliliğin odağına yerleşen işçi sınıfının siyasal önderlik ihtiyacı karşılanamadığı için her türlü mücadele iştahı ve çabası sendikal örgütler tarafından boşa çıkarılmaktadır.

Sınıfın politik bilincini geliştirmekle, siyasal önderliğini inşa etmek arasındaki diyalektik ilişkiyi kavramış olmak, fabrika zemininde yoğunlaşmayı getirdi. Genel propaganda ve ajitasyon faaliyetini planlı, hedefli bir özgül faaliyetle birleştirme ihtiyacı öne çıkarıldı. Sınıf hareketiyle kaynaşma, politik müdahalede bulunma, öne çıkan ileri işçi kuşağını kazanabilmenin bugün en geçerli yolu olduğu için.

Yine de en zayıf olduğumuz yan, işçilerin gündelik talep ve sorunlarına sahip çıkarak, bunların nedenlerini anlayabilecekleri bir dil ve yöntemle ortaya sererek onları bilinçlendirmektir. Daha çok fabrikalarda yaşanılan sorunları, sendika bürokrasisi ve sermaye düzeniyle olan bağını henüz zayıf bir başarıyla ele almaktayız. Onca pratik deneyime rağmen sendika bürokrasisinin satış yöntemlerini somut olarak teşhir etmek ve onların taktiklerini aynı hızla boşa çıkaracak taktikler geliştirmede zayıf kalıyoruz. Genellikle de satışla birlikte propagandayı kesiyoruz.

Gündelik taleplerle siyasal talepler arasındaki mesafeninin iyice küçüldüğü bir evrede direniş, grev ve gösterilere karşı uygulanan devlet terörü, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma, özelleştirme, işten atılma, düşük ücret gibi sorunlar paha biçilmez olanaklardır aslında. Gerçekte düzen için en ucuzu ve kolay bir yol olan ekonomik tavizler vermedeki her zorlanma, sınıfı politik propagandanın etki sahasına itmekle eş anlamlıdır.

Bunları yeterince değerlendirdiğimizi söyleyemeyiz. Örneğin özelleştirmeyle ilgili bir dizi ön açıcı temel belge, broşür gibi çeşitli araçlarla fabrika yaşamına taşınamadı.

Yayınlanmış olan onlarca bildiri göstermektedir ki bu alanda küçümsenmeyecek hızda mesafe alınmaktadır. Ne var ki bu durum tersten genel politik sorunların işlenmesinde belli bir zayıflamaya yol açabilmektedir. Özellikle son dönemde sermaye düzeninin çok yönlü politik teşhirinde belli bir boşluk yaşanıyor. Bundan sıkıntı duymak ve buna hızla son vermek durumundayız. Geçen süreçte son derece uygun bir dizi siyasal gelişmeyi değerlendiremedik. Yerel, bölgesel örgüt birimleri işçi ve emekçilerin ihtiyaçları ile dar anlamda çakışmayan toplumsal-siyasal sorunlarda gelişmelerde politika üretmek, ne kadar da yakından etkilediğini göstermek için daha fazla çaba sarfetmek durumundadırlar. Baskı, terör, işkence ve katliamlar, sömürgeci-kirli savaş, emperyalist bağımlılık, rüşvet, yolsuzluk, eğitim, sağlık, ahlaki yozlaşma, işsizlik, yoksulluk vb. son derece elverişli teşhir malzemeleridir.

Sınıfın dikkatini genel politik sorunlarda yoğunlaştırmadan toplumsl devrim mücadelesine kanalize edemeyiz. Bunun için de genel politik propagandayı sürekli kılmak gerekir. Bugün işçilerin düzen ve onun kurumlarından duydukları beklentiyi kırmak için; düzenin niteliği ve işleyişi (iktidar, hükümet, parlamento), sendikalar (bugün oynadığı rol, oynaması gereken rol, sınırları) devrimci sınıf partisi (neden, çalışma tarzı, diğer politik yapılanmalarla farkı) ve sosyalizm konularında eğitici broşürlere fazlasıyla ihtiyaç vardır.

D.Evrim

Yurtdışı örgütümüz her yıl düzenlediği EKİM gecelerinin bir yenisi bu yıl "Atılımlar ve Parti Yılı Gecesi" adı altında yapılıyor. 18 Kasım'da Almanya'nın Troisdorf kentinde yapılacak olan ve hazırlıkları yoğun bir biçimde süren gecenin çağrı metnini okurlarımız sunuyoruz.

EKİM ile partiye, parti ile devrime ve sosyalizme!

Bugün Türkiye'de adı baskı ve zulümle özdeşleşmiş bir sermaye iktidarı hüküm sürmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilere sefalet ve açlıktan başka bir şey veremeyen kanlı bir faşist sermaye diktatörlüğüdür bu. Emekçi sınıflar sefalet ücretlerine mahkum edilmekte, yüzbinlerce işçi bir kalemde sokağa atılmakta, demokratik haklar pervasızca gaspedilmekte, en meşru talepleri uğruna direnişe geçen işçilere, emekçilere, öğrencilere jopla, kurşunla, dipçikle saldırılmaktadır.

Emekten yana olan, sömürüsüz bir düzen uğruna mücadele eden, eşitlik, kardeşlik ve özgürlük isteyen insanlar vahşi devlet terörüyle yüzyüze gelmektedir. Bu kontr-gerilla cumhuriyetinde gözaltında kayıplar, işkenceler, faili-meçhul cinayetler, katliamlar adeta günlük uygulamalar haline gelmiş bulunmaktadır. Devrimci-öncü güçlere karşı işlenen insanlık suçları ve kanlı cinayetler artık gizlenememektedir.

Bu ülkede onyıllardır kardeş Kürt halkına karşı kirli sömürgeci bir savaş yürütülmektedir. Kardeş bir halkı sömürgeci boyunduruk altında tutmak için kitlesel imhaya yönelen bu iğrenç düzen, ırkçı-şoven kampanyalarla toplumun geri yığınlarını faşist-ırkçı ideolojiyle zehirlemeye çalışmaktadır.

Bu düzen bir yandan siyasi partileri, parlamentosu, ordusu, basını ve sendika ağalarıyla tek bir cephe halinde işçi ve emekçi sınıflara saldırmaktadır. Ama öte yandan da sermaye iktidarı öylesine kokuşmuştur ki, küçük-büyük çıkar hesapları uğruna birbiriyle en düzeysiz tarzda didişmekte, dalaşmaktadır. Kapitalizmin derinleşen yapısal krizi Türkiye'de her alanda bunalım üretmektedir.

İşte tam da bu çürütücü bunalım üzerinde kanlı sermaye iktidarını mezara gömecek olan devrimci potansiyeller de mayalanmaktadır. Bugün 250 bini aşkın kitlesiyle ülkeyi grev dalgasıyla sarsan işçi sınıfı, bunalım içinde debelenen ve çürüyen Türkiye gerçeğinin öteki yüzüdür. Gün olmuyor ki, direnişler patlak vermesin, işçiler-emekçiler hakları uğruna mücadele bayrağını kaldırmasın. Burjuva partilerin rezilliğini gören, sendika bürokrasisinin ihanetini iliğinde hisseden, devletin katil yüzüne bizzat tanık olan bu sınıf bugün bir önderlik arayışı içindedir. Fabrikalarda, direnişlerde, eylem alanlarında giderek daha çok işçi sosyalizm fikriyle tanışmakta, komünistlerle sıcak bağlar kurmaktadır. Giderek daha çok sayıda Türk ve Kürt ulusuna mensup işçiler şoven-ırkçı ideolojik kuşatmaya karşı "Yaşasın halkların kardeşliği!" şiarı altında birleşmektedir.

Öte yanda ise kardeş Kürt halkı toplu katliamlara, zoraki göçlere, kirli savaşın onulmaz zulmüne inat Kürdistan'da devrimci ulusal kurtuluş bayrağını yükseltmektedir. Kendi kaderini tayin hakkında direten bu onurlu halk karşısında burjuva iktidarı çözümsüzlükten başka hiçbir şey üretememektedir.Tüm bunlar bir kez daha kapitalist sistemin zayıf halkası olan Türkiye'nin bir devrim toprağı olduğunu ortaya koymaktadır. Herşey sosyalizm davasının biricik güvencesi olan işçi sınıfının devrimci bir önderlik altında örgütü-birleşik bir tarzda harekete geçirilmesine bağlıdır. Herşey işçi sınıfının kurmayı ihtilalci bir partinin yaratılmasına bağlıdır.

Bu iddiayla hareket eden EKİM, dört yıl önce şunları söylemişti: "Biz bir toplumsal devrim hareketiyiz, bir ihtilal örgütüyüz. Toplumsal devrimin, ihtilalin yönlendirici ve sürükleyici gücü olacak leninist bir partinin yaratılması yakıcı çabası içindeyiz. Bizim acil sorunumuz parti, temel sorunumuz devrim ve iktidardır." Bugün bu sözler her zamankinden güncel, her zamankinden yakıcıdır. Tüm faaliyetlerimizin bu temel perspektifte odaklanmıştır. Geçen zaman zarfında yolumuzda ısrarla yürüdük. Her türlü bedeli göze alarak, ayağımıza dolanan taşlara takılmadan, büyük mücadeleler vererek küçümsenmeyecek bir mesafe katettik. Gelinen aşamada EKİM yeni bir sıçrayışın eşiğindedir. Marksist-leninist ideolojik çizgisiyle, işçi sınıfı içindeki siyasal faaliyetiyle, sınıfla kurduğu ilk bağlarıyla, saflarında yaşamını sosyalizm ve devrim davasına adamış çok sayıda sınıf devrimcisi militanıyla, Türkiye devrimi için tek gerçek şans, tek gerçek alternatiftir EKİM.

İşte bu iddiayı, inancı, kararlılığı ve coşkuyu paylaşmak için, sizleri "Parti ve Atılımlar Gecesine" davet ediyoruz. Hangi ulustan olursa olsun, sosyalizm ve devrim davasına omuz veren herkesi EKİM gecesine çağrıyoruz.

Kahrolsun kapitalizm! Kahrolsun sermaye iktidarı!

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Dostluk ve dayanışma gecesine bin emekçi katıldı

Pirsultan Abdal Kültür derneği, Bahçelievler Şubesi'nin düzenlemiş olduğu dostluk ve dayanışma gecesi Ekim ayı başında Yenibosna'da gerçekleştirildi. Devrimci coşkunun büyük olduğu gecede çoğunluğunu Alevi emekçilerinin oluşturduğu 1000'ni aşkın bir kitle katıldı. "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Gelin Canlar Bir Olalım" pankartları asıldı. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından folklor ve semah gösterisi yapıldı. Deste Günaydın, Aşık Gulabi gibi sanatçıların yanı sıra, grup özgürlük Türküsü ve Fevzi Kurtuluş müzikleriyle etkinliğe katıldılar.

Ekim Sefaköy Bölge Komitesi'nin devrimci mesajı coşkuyla alkışlandı. Geceye ilişkin mesajda özetle; sınıf mücadelesinin sertleştiği, sınıf çelişkilerinin keskinleştiği, sermayenin işçi sınıfına ve emekçilere katmerli bir terör politikasıyla saldırdığı bir dönemde bulunulduğu; işçi ve emekçilerin sermayenin saldırılarına karşı genel bir direniş için örgütlenmesi gerektiği; Buca katliamında şehit edilen üç yiğit devrimcinin hesabının devletten sorulacağı ifade edildi.

Mesaj "Tek Yol Devrim, Kurtuluş Sosyalizm!" şiarıyla bitti. Ardından biz komünistler, geceye katılan kitleyle sıcak ilişkiler kurduk. Yakaladığımız yoğun sözlü propaganda olanağını değerlendirdik.

K.Coşkun /İstanbul

Nesnel gelişim ve komünist müdahale

Nesnel gelişim, sermaye iktidarının işçi sınıfına ve emekçi kitlelere kendi sınıf hegemonyasını dayatmasıyla birlikte kitlelerin kendiliğinden bir bilinçle ekonomik ve siyasal talepler etrafında iktidar perspektifinden yoksun olarak hak arama mücadelesine girmesidir. Komünist müdahale ise var olan ekonomik ve siyasal talepleri sınıfsal bir zeminde toparlayarak sosyalist iktidar mücadelesine kanalize etmektir.

İşçi sınıfının öncülüğünü yapacak bir yapıda ise müdahale yapacak iradenin yaratılması da sınıf zemininde yaratılmış kollektif iradeye bağlıdır. Burada kastedilen kollektif irade, içselleştirilmiş ideolojinin her kadroya yansımasıdır. Bunun sürekliliği de sınıf zemininde var olmaya bağlıdır. Sınıf kadrosu yaratmak; doğru yerde konumlandırma ve sınıf mücadelesinin bilince çıkarılmasıyla doğrudan bağlantılıdır. Bu her şeyden önce yeni insana güvenip, ona inisiyatif kullanması için olanaklar yaratılması demektir. Bu da sınıf içinde var olmak ve somut hedeflere sistemli bir biçimde kadroları yöneltmekle mümkündür.. Örgütsel omurgayı oluşturacak kadroların özellikle yeni insana, alternatif yaşam tarzını dayatması zorunludur. Aski takdirde örgütsel disiplini sağlamak zorlaşacaktır, rehaveti ve iradesizliği yaratacaktır.

Kısaca yeni insana güvensizlik tasfiyeyi yarattığına göre, tersinden yeni insana aşırı güven de iradesizliğin, yılgınlığın göstergesi olacaktır. Bunları aşmak, ancak nesnelliğe düşmeden, süreci tahlil ederek, somut hedefler belirleyerek, iktidar perspektifiyle yürümekle mümkündür.

Bir EKİM okuru / İstanbul

Kadın işçilere daha çok ilgi

Kadın işçiler ücretli kölelik zincirlerine ek olarak, ücretsiz ev köleliği zincirleri ile de kuşatılmışlardır. Yorucu iş gününden sonra, kadın işçiyi evinde yığınla bıktırıcı, tekdüze iş bekler. Ve ne bu işlere, ne de çocuklarına yeterli ilgiyi gösteremez. Sinir ve sıkıntısını çocuklardan, komşulardan çıkarmaya kalkışır. Çalışmaktan kurtulacağı günleri özlemle bekler, ev kadınlarına imrenir. Fakat üretim sürecinde girdiği sosyal ilişkiler sayesinde, işten ayrılsa bile, artık eve hapsolmuş geleneksel ev kadınlığı rolünü reddeder. Yaşadığı deneyim ona evin dışında koskocaman bir dünyanın varlığını öğretmiştir. Bu dünyayı anlama ve değiştirme ihtiyacını hissetmesini sağlamıştır.

Kadın işçilerin siyasal çalışmaya çekilmesi ve eğitilmesi için özel yöntemler bulmalı, özgül talepler formüle etmeliyiz. Çalışılan işyerinin ortaya çıkardığı sorunları ve çelişkileri yorumlama ve anlama çabası içine girmesini sağlamak, bunun için ilk adımdır.

A. Elif / İstanbul

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Mahalli Örgüt Bildirilerinden...

Direnişi Yükselt! Dayanışmayı Kazan!

Polisan, Retrans, İpragaz ve Asmaş'lı işçi kardeşler;

5 Nisan ile katınerlenen sömürü ve zulme karşı, bugüne kadar işçi ve emekçilerin cephesinden güçlü bir karşı koyuş örgütlenemedi. Tekil direnişler ve grevler; bölgesel ve oradan da bir genel direnişe dönüştürülemedi. Bugün direniş bayrağının onurlu temsilcileri olarak sizlerin bu olumsuzlukları aşma imkanınız çok daha fazladır. Sermayenin saldırıları karşısında militan, birleşik bir mücadele yolunda kendi bölgenizden başlamak üzere sınıf dayanışmasını, işçi ve emekçilerin mücadele birliğini örgütlemek en yakıcı görevinizdir. ...

Direnişteki fabrikaların öncü işçileri; birlikte eylemler örgütleyerek sesinizi her yere duyurmalısınız. *"Birleşik sınıf mücadelesini örgütle! Kurtuluş yok tek başına!"* şiarını yaygınlaştırmalısınız. Başlangıçta yerel de olsa, güçlü, militan çıkışlar, eylemler sınıfın üzerindeki ölü toprağını silkeleyip atacak yegare yoldur. Geride kalanların ileriye çekilmesi, aktif dayanışmanın örgütlenmesi ancak böyle sağlanabilir.

EKİM Gebze Bölge Örgütü imzasıyla dağıtılan bildiriden (Eylül '95)...

Kavga, alanlarda büyütülecek!

Grevdeki işçiler! Bugüne kadar getirdiğimiz grev direnişimize ve sendikalarınıza sahip çıkalım. Kaderimizi Milli Güvenlik Kurulunun ve sendika ağalarının eline bırakmayalım. Sendika ağaları söylediğimiz gibi sermayenin emrindedir. Onlar içimizdeki sermaye ajanlarıdır. Kuşkumuz olmasın kendileri için uygun gördükleri anda bizi arkamızdan vurmaktan çekinmeyeceklerdir. Bu yüzden inisiyatifi kendi elimize alalım. Olası grev ertelemelerine ve yasaklara karşı haklarımızı ve eylemlerimizi savunmayı arkadaşımıza devretmeyelim. Gerekirse kitlesel olarak işyerleri önünde bulunalım. Eylemimizi sokağa taşımanın yollarını bulalım ve sokağa çıkalım. Sadece kendi işyerimizdeki değil, bütün grevler bizimdir. Bir tek grevin bile kırılması sermaye devletine önemli bir üstünlük sağlayacaktır. İşyerleri arasındaki dayanışmayı örgütleyip güçlendirelim. Bizim kurtuluşumuz kendi elimizdedir. Geleceğimize sahip çıkalım.

Grevde olmayan işçiler! İşçi sınıfı bir bütündür. KİT işçileri bizim sınıf kardeşlerimizdir, eylemlerine sahip çıkalım. Unutmamak gerekir ki; sermayenin saldırıları tüm işçi ve emekçilere yöneliktir. Bizlerin de tek vücut olarak bu saldırıya karşı durmamız gerekir. Bugün KİT işçisinin yenilgisi yarın bizim yenilgimiz olacaktır. Grevdeki işyerlerine yönelik "destek komitelerini" yaşama geçirelim. Sermaye karşısında onları yalnız bırakmayalım. Önümüzdeki günlerde yapılacak kitlesel eylemlere, işyerlerimizden en aktif desteği örgütleyelim. "Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!" şiarını hayata geçirelim.

EKİM Ankara İl Örgütü'nün 9 Ekim '95 tarihli bildirisinden...

Çıraklık (Kölelik) Sözleşmesine Hayır!

İşçi Kardeşler! Biz, emeğimizi belli bir ücret karşılığı, bizi sömüren patronlara (burjuva sınıfına) satıyoruz. Biz, sözde "özgür" işçileriz, ama ömrümüz boyunca patronlar (kapitalistler) için kar üreten ve bu düzenin sürdürülmesi için çalışan çağdaş köleleriz. Bunun karşılığında bize verilen, ancak yaşamamız ve yeniden kapitalistler için kar üretebilmemiz için, zorunlu geçim olanaklarıdır.

İşe girerken bize imzalattıkları çıraklık sözleşmesi ise, bu ilişkileri resmileştirmekten öteye geçmiyor. Bu yüzden kölelik sözleşmesidir.

Size bu sözleşmenin ayrıntılarına kadar incelenmiş halini sunuyoruz. Sözleşmeli olanlarınızın, bu belgeyi sözleşmeyle karşılaştırarak incelemesi anlaşılmasını büyük oranda kolaylaştıracaktır. Gerçekleri öğrenenlerin görevi ise, bunları elden geldiğince yaymaktır. Çünkü, gerçek yaygınlaşıp anlaşıldıkça bir kuvvet haline gelir ve amacına ulaşabilir.

Antakyalı Ekimciler imzasıyla Antakya'daki Sanayi Sitelerinde dağıtılan bildiriden...

davası en büyük haydut devletlerin yardımıyla devrimci hareketin ezildiği bir dizi küçük ülkede yenilgiler yaşadı. Örneğin Almanya Finlandiya'daki devrimin boğulmasına yardım etti. Kapitalist devleri -İngiltere, Fransa ve Avusturya- Macar devrimini ezdiler. Ama onu ezerken kendi ülkelerindeki devrim unsurlarını da bin kat artırdılar. Ve mücadelede güçsüz düşmelerinin temel nedeni cephe gerilerinin güvenli olmamasıdır. Çünkü tüm ülkelerin işçi ve köylüleri bize karşı savaşmak istemiyorlar; çünkü yiğit denizciler yalnızca Cronstad'tan değil, onlardan da çıktı. Bizde, Karadeniz'de savaşan denizcilerin isimleri, bütün Fransa'da Rus devriminin anılarını canlandırıyor; Fransız işçileri biliyorlar ki, bugün Fransa'da zindanda yatanlar, Rus işçi ve köylülerinin cellatları olmak istemedikleri için Karadeniz'de ayaklandılar. İtilafın zayıflamasının nedeni budur; işte bu yüzden, uluslararası düzeyde güvencede olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliyoruz.

Ama zaferimiz yoldaşlar, tam olmaktan uzaktır; henüz yarım bile değildir. Evet, Rus işçi ve köylülerinin fedakarlıkları ve coşkuları sayesinde muazzam bir zafer kazandık ve Rusya'nın, çarlığa karşı mücadele eden ve işçilerle köylülerin henüz kendilerini desteklemedikleri bir anda ölmesini bilen tek tek kahramanlar çıkarmakla kalmadığını kanıtladık. Evet, Rusya'nın kitlelerden böylesi kahramanlar çıkaracağını, yüzlerce binlerce kahraman çıkarmaya muktedir olduğunu söylediğimizde haklıydık. Bu gerçekleşecek ve o zaman kapitalizm son şansını kaybetmiş olacak diyorduk. Zaferimizin temeli, cephede şehit düşen kızıl ordu askerlerinin, işçilerin ve köylülerin, özellikle de bu üç yıl boyunca kapitalist köleliğin ilk yıllarından da büyük acılar çeken sanayi işçilerinin gösterdiği kahramanlık, fedakarlık ruhu ve mücadelede sarsılmaz sağlamlığıdır. İktidarı elde tutmak uğruna açlığa, soğuğa, acılara katlandılar. İşte bu sağlamlık, bu kahramanlık sayesinde de, savaşan güçler içinde tek güçlü cephe gerisini yarattılar. Bu yüzden güçlü ve sağlamız, oysa İtilaf gözlerimizin önünde giderek daha fazla çözülüyor.

Ama tek başına bu coşku, bu kahramanlık, bu heyecanla devrim tamamlanamaz, nihai bir zafere ulaştırılamaz. Üzerimize çullanan ve boğazımızı sıkan düşman bununla püskürtülebilindi; bununla kanlı kavgada zafere ulaşılabilindi. Ama bu meseleyi sonuçlandırmaya yetmiyor. Çünkü bugün, görevimizin ikinci, daha büyük bölümüyle karşı karşıyayız. Görevlerin büyüklüğü zorluğundan ileri gelmektedir. Ve bugün bayram halet-i ruhiyemiz ve zafere inancımızdan, görevimizin bu ikinci aşamasını en az bir önceki kadar kesin bir zafere götürebilmek için ihtiyacımız olan özellikleri geliştirmeliyiz. İşçilerin ve köylülerin ölüme gitmedeki çıplak coşkusu ve kararlılığı görevin ikinci bölümünü başarıya ulaştırmak için yeterli değil artık. Zira, bu ikinci görev inşaanın ve yaratıcı çalışmanın en güç olanıdır. Kapitalizm bize yalnızca yozlaşmış bir kültür, yıkılmış işletmeler, umutsuzluğun pençesine düşmüş aydınlar değil, fakat aynı zamanda dağılmış, cahil, bir küçük üreticiler kitlesi ve onlarla birlikte, dayanışma içinde çalışma alışkanlığından yoksunluğun, ve geçmişin üzerine bir çizgi çekmenin gerekliliğinin anlaşılamamasını da miras olarak bıraktı.

İşte bugün çözmemiz gereken sorun budur. Bugünkü ruh halini iyi değerlendirmeliyiz, onu çalışmamızın sürekli bir itilimine dönüştürmeli, ekonomik yaşantımızın parçalanmışlığının üstesinden gelmek için kullanmalıyız. Geçmişe dönüş mümkün değildir artık.

Sömürücülerin iktidarını devirerek işimizin en büyük kısmını tamamladık. Şimdi bütün kadın ve erkek işçileri kucaklamalı ve birlik içinde çalışmalarını sağlamalıyız. Buraya, yeni bir ülkeye gelen bir fatih misali geldik; yine de halihazırda içinde çalıştığımız tüm olumsuz koşullara rağmen cephede zafere ulaştık. Görüyoruz ki, çalışmamız bugün geçen yıldan daha iyi yürüyor. Herkesi doyuramayacağımızı biliyoruz. Açlık ve soğuğun evlerin ve kulübelerin kapısını çalmayacağından emin değiliz. Ama zafere ulaştığımızı yine de biliyoruz. Emperyalist ve iç savaş gibi iki ağır savaştan sonra üretim güçlerimizin bugün bile muazzam olduğunu biliyoruz. İşçileri ve köylüleri açlık ve soğuktan koruyabileceğimizi biliyoruz. Ama bunun için sahip olduklarımızın dökümünü yapmamız ve bunları gerektiği biçimde paylaştırmamız gerekiyor. Bunu yapmasını bilmiyoruz, çünkü kapitalizm her küçük mülk sahibine öncelikle kendisini düşünmesini öğretti. Belirli bir fikir uğruna ortak bir mücadelenin nasıl yürütüleceğini değil, nasıl zengin olunacağını, nasıl en kısa zamanda zengin kişilerin düzeyine çıkılacağını öğretti. Bundan böyle farklı bir rota izlemeliyiz. Şimdi görevimizin ikinci ve daha güç kısmını omuzlamak durumundayız. İçimizi dolduran coşku daha bir yıl, beş yıl sürebilir. Ama unutmamalıyız ki, önümüzde duran mücadele birçok içiçe geçmiş küçük sorunlardan oluşuyor. Her yanımızla küçük ekonomik sorunlara saplanmış durumdayız. Üstelik biliyorsunuz ki, bu ekonomik yaşantımızı ayakta tutan aygıtın küçük birimleri, eskiden devraldığımız elemanlardan oluşmaktadır: eski bencil eğilimlere alışkın küçük memurlar, küçük bürokratlar. Buna karşı mücadele şu anki görevimiz olmalıdır. Bu bayram günlerinde, zafer atmosferimizin bu günlerinde, Sovyet iktidarının üçüncü yıldönümünde, içimizi çalışma coşkusu, çalışma isteği ve kararlılıkla dolduralım. Çünkü işçilerin ve köylülerin acil kurtuluşu ve tanımızın kurtuluşu bundan böyle buna bağlıdır; o zaman, geçmişteki bütün kanlı savaşlarda kazandığımız zaferlerden daha büyük, daha kalıcı bir zafer elde ettiğimizi göreceğiz.

Bütün Eserler (Alm.), C.21, sf. 391-396

Sosyalist Ekim Devrimi'nin 78. yıldönümü vesilesiyle okurlarımıza Lenin'in büyük devrimin 3. yıldönümünde (6 Kasım 1920) yaptığı konuşmayı sunuyoruz.

Zaferimiz henüz tam değildir

V. İ. LENİN

Yoldaşlar! Bugün proletaryamızın savaş günlerini ve devrimci zaferimizi anmak için toplandık. Bugün, zaferimizi kutlayabiliriz. Görülmedik varolma sorunlarına, düşmanlarımızın görülmedik çabalarına rağmen yine de zafere ulaştık. Üç yıldır zaferi yaşıyoruz. Eskiden olsa, hiçbirimizin inanmayacağı muazzam bir zaferdir bu. Üç yıl önce Smolny'de bulunduğumuz sırada, Petrograd işçilerinin ayaklanmasının beklediğimizden daha sıkı bir birlik içinde gerçekleştiği görülüyordu. Ama o gece bize üç yıl sonra bugün yaşanlanlar söylenseydi, şimdiki gibi bir zafer kazanacağımız söylenseydi hiç kimse, hatta en iyimserimiz bile inanmazdı. O zaman biliyorduk ki, zaferimiz, ancak davamız bütün dünyada zafere ulaştığı zaman kalıcı bir zafer olabilecekti; çünkü eserimize de tamamen dünya devriminin beklentisiyle başlamıştık. Emperyalist savaş o zamana kadarki tüm hayat tarzımızı değiştirmişti ve sonradan umulduğundan oldukça daha uzun bir zamana yayılan mücadelenin, ne biçimler alacağını o zaman bilemezdik. Bugün, üç yıl sonra, geçmişten çok daha güçlü olduğumuz ortaya çıkıyor, ama dünya burjuvazisi de hala çok güçlü ve hatta bizden kıyas götürmez derecede daha güçlü olmasına rağmen gene de zafere ulaştığımız söylenebilir. Bu burjuvaziyi parçalamak için bütün güçlerimizi seferber ettik ve bunda başarısız da olmadık. Bu, herşeyi dünya devrimine bağlamış olmamızdandı -ve bu kesinlikle doğruydu. Bütün dünyanın yıkıma doğru gittiğini biliyorduk, emperyalist savaştan sonra hiçbirşeyin eskisi gibi kalamayacağını biliyorduk. Çünkü emperyalist savaş bütün eski ekonomik ve hukuki ilişkileri kökünden yoketmiş, o zamana kadar eski düzenin temelini oluşturan tüm varoluş koşullarını parçalamıştı. Ve, emperyalist savaşın bizim propagandamızdan bin kez daha fazla yıkımı hazırladığı bir zamanda, proletaryanın bir tek ülkede olsun ayaklanıp zafere ulaşması, uluslararası burjuvazinin güçlerinin hakkından gelmeye yeterdi.

Şimdi uluslararası ilişkilere genelinden baktığımızda -ki herşeyi uluslararası bir bakış açısıyla değerlendirdiğimizi hep vurguladık- ve Sovyet Rusya'ya karşı yapılan savaşların tarihini incelediğimizde görürüz ki, cellatların kol gezdiği ve Bolşevikler'e zulmedildiği çevremizi saran küçük, burjuva devletlerin hemen hepsiyle barış anlaşmaları yaptık. Bu devletler tamamen İtilafın uşakları ve kölelerdirler ve Sovyet Rusya'nın yıkımını ve yokedilmesini dilemektedirler; yine de onlarla, İtilafın isteğinin tersine, barışı imzaladık. İngiltere, Fransa ve Amerika gibi o kadar güçlü üç devlet bize karşı birleşmeyi başaramadılar ve birleşik güçlerle bize karşı başlamış oldukları savaşta yenilgiye uğradılar. Niçin? Çünkü ekonomileri, ülkelerindeki hayat çökmüştür, çünkü yarı cesettirler, çünkü artık eski yaşamlarını sürdüremiyorlar, çünkü güdümünde oldukları sınıf -burjuva sınıfı- çürümüştür. Bu sınıf 10 milyon insanı emperyalist savaşa ve ölüme sürdü. Niçin? Dünyayı bir avuç kapitalist aralarında paylaşsın diye! Bunda işi aşırıya vardırdı, böylece kendi temel direklerini yıktı ve halen askeri alanda ne kadar güçlü görünürse görünsün, içten içe zayıftır. Bolşevik ruhuyla söylenmiş bir iddia değildir bu artık, ateş ve kılıçla kanıtlanmış bir olgudur. Burjuvazi zenginliği ve gücü ne olursa olsun yokolma yolunda bir sınıftır. Oysa biz zafere doğru ilerleyen bir sınıfız. Burjuvaziden daha güçsüz olmamıza rağmen üç yıldır zafer elde eden biziz ve hiç övünmeden, haklı olarak zafer kazandığımızı söyleyebiliriz.

Bunu söylediğimiz zaman, işin başka bir yönünü yine de unutmamalıyız: zaferimizin yarım olduğunu unutmamalıyız. Zafere ulaştık, çünkü bizden daha güçlü olan ve bize karşı bizden kaçan sömürücülerle, büyük toprak sahipleri ve kapitalistlerle ittifak kurmuş devletlere karşı dayanmasını bildik. Her zaman biliyorduk ve hiç unutmayacağız ki, davamız enternasyonaldir ve bütün devletlerde -en zenginleri ve en uygarları dahil- devrim gerçekleşmedikçe zaferimiz bir yarım zafer olarak kalacaktır; belki de daha az. Ancak şimdi Wrangel'e karşı başarılı mücadeleler veriyoruz. Hergün beklentilerimizi doğrulayacak haberlerin gelmesini bekliyoruz. Eğer Kırım'ı önümüzdeki günlerde ele geçiremezsek, bunu sonraki günlerde başaracağız; bundan eminiz. Ama bunun dünya burjuvazisinin bize karşı son girişimi olduğunun garantisi yoktur. Tersine, bu girişimin ilkbaharda yenileneceğine dair bilgiler var elimizde. Şanslarının çok az olduğunu biliyoruz. Bunun ötesinde de biliyoruz ki, askeri kuvvetlerimiz herhangi bir başka devletinkinden çok daha sağlamlaştırılmış ve güçlü olacaklardır. Ancak herşeye rağmen tehlike geçmiş değil, devam ediyor ve bir ya da birkaç ileri ülkede devrim başarıya ulaşmadıkça devam edecektir.

Olayların gelişiminin bu yönde seyrettiğini biliyoruz. Biliyoruz ki III. Enternasyonal'in bu yaz Moskova'da toplanan II.Kongresi görülmemiş, dev bir eseri tamamladı. (...) Komünizm bütün ileri ülkelerde gelişti ve sağlamlaştı, ve bir partide birleşti. Aynı zamanda uluslararası devrim

(Devamı s.23'de)